NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 7. SZÁM | 2007. AUGUSZTUS | ÁRA: 240 Ft

Jaine Gardener: ABORTUSZ: A KÓSER MÉSZÁRLÁS (7. oldal)

GERGELY ISTVÁN PLÉBÁNOS:
CSÍKORSZÁG ÉS A MOLDVAI MAGYAROK
3. oldal

DR. WILLIAM L. PIERCE:
DOSZTOJEVSZKIJ A ZSIDÓKRÓL
6. oldal

MILTON KLEIM:
MI EGY „NÁCI”?
12. oldal

MICHAEL O'MEARA:
VÉR A VÉRHEZ KÍVÁNKOZIK
13. oldal

Major Tibor

HOL VAGY ISTVÁN KIRÁLY?!

Szent István napján minden magyarnak ünnepnapja van. Ezt a napot joggal tekinthetjük keresztény államiságunk legnagyobb nemzeti ünnepének. Igaz, hogy az utóbbi idők sokat vitatott kérdése lett Szent István királyunk személyisége és életműve. Erkölcsi pere ma is tart, s valószínűség szerint egyhamar nem is ér véget, mert népünk európai sorsa és a szentistváni mű a történelem folyamán megmásíthatatlanul egybeforrt.

Ázsiából jöttünk. Öntudatunknak szent villanása a turáni misztikum. Vérünkből eredő titkos jel ez, mely szellemünkre is hat, így emberi lelkünknek a tartozéka. Ezzel az *örökséggel* vezettek őseink a Hazánkba, a Kárpát-Duna medencébe.

A Gondviselés, a történelem akkor szólította István urunkat az európai magyar sors alapjainak lerakásához, amikor e földrész lelkében gyökeres változás, átalakulás volt folyamatban. Az első keresztény századoktól kezdve ezer esztendőn át a keresztény népek gondolatvilágában folyton ott kísértett a nagy várakozás ígérete, amely nem kevesebbet jelentett a hívők számára, mint Krisztus második eljövetelét, amely a „világ vége” előtt következik be. *Természetes dolognak tűnt fel ezért és érezhető riadalmat is keltett a szkíta származású magyarságnak Európában, közelebbről Pannóniában való megjelenése, attilai örökségünk nyugati határállomása: Krónikáink, hagyományaink szerint Árpád nagyfejedelmünk a szittya-hun-avar-magyar azonosság jogos örököseként Atilla király hagyatékát jött birtokba venni!*

A szerzetes-irodalom nem vette észre bennünk, ami jó. Bennünk csupán Góg-Magóg pusztító népét látták a száguldozó lovasokban, akik nem is akartak másoknak feltűnni, hogy honvisszafoglalásuk sikere így könnyebben legyen biztosítható. Ismeretes, hogy az új árpádi honszervezést főpapjai és fejedelmei tanácsára „Gyermek Lajos” német császár már 907-ben hatalmas sereggel és hajóhaddal akarta megdönteni. Pozsony mellett zajlott le az élethalál küzdelem Árpád nagyfejedelmünk győzelmével. A véres csatában Árpád három fia: Jutas, Tarhos és Üllő elesett és ő is rövidesen belehalt a harcban kapott sebeibe. A Kárpát-medencéhez fűződő több évezredes életterünk ezzel az óriási életáldozattal kivívott győzelemmel elvitathatatlanná vált ősi örökségünk magyar birtoklására!

A válságban, az európai lélek vajúdásában és clonyi elvek hevében végül is megszületett a koreszme, vagyis a lélekkel alkotó erkölcsös munka, a munkaerényes egyén és a dolgozó társadalom összetett gondolata, mely *Szent István királyunk* korában már egyházkormányzás szintjén is eluralkodott. A lángoló lelkű hívő magyar egyház közel egymás utáni esztendőkben öt szentet ad a nagy egyetemes kereszténységnek, öt szentéletű kimagasló egyént juttatott az egyháznak.

Ami nem sikerült *Árpád* nagyfejedelmünk korában a „Gyermek Lajosnak” és tanácsadóinak, azt a „kereszténységre való térítés” ürügyén végrehajtotta *István király bajor Gizellával kötött házassága révén* a királyi udvar német környezete. A Kárpát-Duna hazában törzsi, emberi szabadság méltóságában élő, kisebb-nagyobb birtokos őseinek *István király* idegen tanácsosai befolyásának következtében, tudomásul kellett vennie, azt, hogy – az akkori nyugati államforma, a „feudalizmus értelmében a harcos, köznemes nép földjétől megfosztott jószág lett, majdnem egyenlő a barommal, mely fölött a római egyház és a király által újonnan kinevezett vazallus földesurak és az új rend támaszaiként behívott rablólovagok szabadon rendelkezhettek.

Amikor száz évvel a *Honvisszafoglalás* után a Szent Benedek szerzetesrend tagjai hazánkban megtelepszenek, a magyar lélekben már *csodálatos istenfogalom élt* ősi hagyományaink világából. Ez a magyar lélek tökéletesnek, a legszebbnek tartotta azt a képet a véridegen papok és az új hit eszmevilágával szemben. Nemcsak lelkében belül védte az Istenét, hanem védte testével, vérével, fajtája minden hősiességével. A szittya ősök fiai nehezen hajtották fejüket keresztvíz alá. Ebben a védelemben éppen olyan rendíthetetlen eszmeharcos, hős és vértanú volt, mint a későbbi ezer év alatt is mindig, amikor már keresztény hitét és keresztény eszméit kellett védenie!

Attilai örökségünkben *magyari* népünk a becsületes lélek nyílt bizalmával közeledett a nyugati keresztény, úgynevezett „kultúrnépe” felé. Azonban, ha egy néptől erőszakkal elveszik sok évezredes kultúráját, hagyományait, vallásosan tisztelt őseit, ha saját nyelvén, saját írásával írott szent könyveit, írásait, dokumentumait tűzre dobják, ha vallása gyakorlását megégetés terhe alatt megtiltják, ha földjét, házát, barmát, kincseit idegenek prédájára adják, magát pedig az ellene mindezt a galádságot elkövető idegenek szolgájává kényszerítik, ha mindazt – *ami szent volt neki* – behelyettesítik egy idegen nyelvvel, idegen írással, idegen hittel: ez bizony nagy csapás bármely népre, függetlenül attól, hogy a leigázó mily nagyra tartja is magát és eszméit. Ezt ma úgy hívják, hogy *népgyilkosság, genocide.*

Ez történt a magyarral *István király* idején. Erről írásos bizonyítékaink maradtak fenn. Ez annyira nem alaptalan vádaskodás, hogy még a Habsburg-féle és vatikáni történelemírás is elismeri, csak éppen hozzáteszik mentségükre a magyarázatot, hogy minderre pedig szükség volt! Hinniük kellett azt, hogy a magyarság történelme a Szent Gellértekkel és Hartvikokkal kezdődik… Addig pogány, barbár, nyershúsevő, halászó és vadászó, rakoncátlan nép voltunk. Analfabéták papjainkkal együtt, kik az ékes latin betűket nem ismerték, csak olvashatatlan ákom-bákomokat véstek a gyalult falapokra, azért kellett elpusztítani azokat a dokumentumokat.

Ha esztendőnként *elérkezik Szent István napjának évfordulója,* írva, beszélve, zuhog a sok szép szó a kereszténység felvételéről, a keresztény Európába való beilleszkedésről, a „kalandozások” megszűntéről. Önmarcangoló kérdésként arról is, hogy vajon helyesen cselekedtek-e eleink, amidőn a nyugati orientációt választották, *amikor a Kárpát-Duna medencében látták meg népünk számára ősi örökségünkben az Ígéret Földjét.* „Kelet vagy Nyugat? – Ez volt a nagy kérdés, amivel minden Európa szívébe szakadt keleti népnek szükségszerűen szembe kellett kerülnie” – írja *Hóman Bálint* hatalmas művében. E döntő sorskérdésnek helyes megoldásától függött a nép jövője.

Tudjuk, hogy az előttünk járt hunok, avarok, besenyők, uzók, kunok Európában élve sem tudtak elszakadni teljesen Ázsia pusztáitól, sorsuk a felbomlás, szinte nyomtalan felszívódás, vagy egyenesen pusztulás lett. *Nem csak a hunok, avarok birodalma tűnt el a történelem süllyesztőjében. A Nagy Károly által megtestesített Európa-eszméből soha nem lett valóság, az Ottók német birodalmi eszméje sem maradt a németek tartós államformája.* Pontosan abban a korban, a Szent Istvánnal lezáruló korban, egész sora akadt a népeknek, akik *Kühár Flóriás* szavaival élve: *„úgy jelentek meg a történelem terén, mint a meteorok: köd előttük, köd utánuk.”* Ez a veszedelem komolyan fenyegette a magyarságot is és lehetséges, hogy *Szent István* nélkül már régen nem is létezne a magyarság. Legalábbis annyi azonban biztos, hogy nem olyan lenne a magyarság, amilyennek a világ megismerte.

Géza fejedelmünk már felismerte az ország helyzetét. Égi villanás ez is a ▶

▶ magyar életfolyamatban: első keresztény királyunk történelmi műve: *Nem csinálhatjuk vissza.* Kritikai szétválasztása pedig olyan kérdést vet fel, mely csúfot űz velünk, mert konkrétan sohasem kaphat minősítő választ az ember arra, hogy előtte vagy utána volt-e magyarabb a magyar, s jobb-e vagy rosszabb a magyar sors. *István urunk remek ösztönnel és biztos szemmel ismerte fel a kereszténység felvételétől függetlenül is a történelem és a térségek szinte örök törvényeit, évezredekre kijelölvén a szentistváni gondolat szerinti Magyarország útját.*

„Első szent királyunk vallás- és egyházpolitikájával kapcsolatosan sokat hangoztatott kitétel, hogy népünket azzal 'a nyugatba helyezte', pedig ez nem felel meg a történelmi valóságnak. Jóllehet, hogy ő maga, s később az egész Árpádház a nyugati kereszténységet vette fel, egyház- és hatalompolitikája nem volt sem nyugati, sem keleti, hanem kifejezetten közép-kelet-európai, azaz kárpátdunatáji. Ez a külpolitika azonban" – írja *Gyékényesi Gy. László: Szt. István történelmi alakja c. történelmi tanulmányában (Szittyakürt 1972. aug.)* – „földrajzi és történelmi szükségszerűségből született, melyet a művelt és koncepciózus

királyi fő figyelmen kívül hagyhatott. A tizedik század végén ugyanis több évszázados kétoldali ráhatás után a bizánci térítés és egyházpolitika több eredményt könyvelhetett el magának e tájon, mint a római. Ásatások bizonyítják, hogy a honfoglalás előtti korban ott élő avarok már keleti kereszténység formái szerint élték lelki életüket.

Az országépítő király egyházpolitikája és külpolitikája nem is volt soha egyoldalú. A keleti és nyugati császárral kiegyensúlyozott diplomáciai viszonyt tartott. Ha a clunyi szellemiségnek Pannonhalmán várat emelt, Veszprém-völgyben is megépülhetett a görög apácák kolostora, és magyar zarándokházat építeni Rómában és Bizáncban is egyformán szükségesnek látta. Nagy művét: országát is görög szokások példáján, halála előtt Szűz Máriának oltalmába ajánlotta. A bizánci kereszténység és görög kultúra hatásai az Árpádok uralkodásának századaiban mindvégig kimutathatók."

Amikor *Szent István* első királyunk népével együtt felvette a keresztény vallást, egy nehéz feladatot kellett megoldania: „a magyarság ugyanis a régi vallással feladta Anahitába, a természet-istenasszonyába vetett hitét. Szent Gellért térítő püspök volt az – olvasható *Zajti Ferenc: Magyar évezredek* című, a magyar-faji erő és géniusz nemzetalkotó feltámadását hirdető könyvében – *akinek tanácsára Máriát Boldogasszonynak kezdték nevezni. Így lett Mária-ünnep Gyümölcsoltó-boldogasszony napja, így lett augusztus hónapja Mária hónapja és szeptember hó nyolcadika Mária napja."*

Mi ívódhatott *Szent István* lelkébe, tudatába amikor borzalmas büntetésekkel, kegyetlen csatazajban csapolta fajtája és népe vérét? *Mit érezhetett annak kapcsán, hogy a „lázadók", a somogyi Koppány, a marosmenti Ajtony valójában örök és nemes eszmék hordozói és hősei!* Hatalmas lélek volt az, amely dönteni képes ott, ahol egek magasságába nyúló értékek ütköznek egymással. *Szelíd mentség és kegyetlen erőszak népének tizedelésére és történelmi életútra terelésére, az ősi szokások, a véralkotmány széttörése és ezer év erős állambölcseleti meghintése* – ilyenek az Ő alkotásai. Ki veszi észre, hogy az egek szellemi magasságába kell nyúlnia annak, aki *István királyunkra* tekint? Az értelem messze túlszárnyaló osztatlan emberi szellem hívő sejtelme adhat csak választ *István királyunk* rejtélyére. *Az, ami a magyarság szívében – lelkében él ezer éve, örök időkre.*

Nincs és nem is lehet tökéletesebb képe, jelképe a magyarságnak, mint *Szent István által királlyá kinevezett Vazul. „Az őshagyományokhoz hű, lázadó Vazul, az ősi magyar szabadságért, ősi hitért fölkelő szent királyfi Vazul, akinek aranykorona helyett – olvasható Grandpierre K. Endre: Vazul – nép ébresztője c. lélekbe markoló tanulmányában – tüzes vas csapott le homlokára, kidöfve két világító szemét, nehogy a magyarok királyaként magyarok védelmére kelhessen. Megcsonkítottan, vérző szemüregekkel, vérben ázottan vezették Szent István elé: Íme, lásd mivé lett kit_királlyá akartál tenni: még magad is így járhatsz, még téged is elérhet a sors, vagy még ennél is rosszabb."*

Első szent királyunk apja politikáját folytatva, olyan birodalomba tömörítette a törzsi életet élő magyarságot, hogy azt az akkori keresztény Európa peremén egyformán respektálni kellett a kor három keresztény világhatalmának, az aranyló Bizáncnak, a Német-Római Császárságnak és a tengereket uraló Velencének. *Szent István nem a Saulusból Paulussá vált megtértek típusa, az Ő egész életútja törés nélkül ível a magasba.* Nem választott ő semmit, hanem beleszületett a magyar hazába, annak maradt első szolgája.

Magyarországot Krisztusért, de mindent Magyarországért, – ez volt életelve. A legenda így ír róla: *„Konrád lerontva a béke nyugalmát egész Teutónia hadait egyesítve Pannónia határait készül ellenség módjára megtámadni. Ellene a király, a püspökök és főemberek tanácsával, a haza védelmére Magyarország minden vitézét zászlók alá szólította. Előbb azonban, megszívlelve, hogy Krisztus segítsége nélkül semmit sem tehet, kezét és szívét az ég felé emelve Nagyasszonya, a mindenkor Szűz Istenanya, Mária előtt tárta fel a rajta esett jogtalanságot és így imádkozott: ha úgy tetszik Néked Nagyasszony, hogy örökségemet ellenségek tiporják el és a kereszténység zsenge vetése elpusztuljon (a nyugati „kereszténység" csizmái alatt!) az ne az én hanyagságom rovására írassék, hanem inkább a Te akaratod rendeltetésére. Ha a pásztoré a vétek, lakoljon érte érdeme szerint, de az ártatlan bárányoknak, kérlek, kegyelmezz! Ezeket mondván és vigasztalást nyervén Tőle az ellenség ellen fordult…"*

Szent Koronánk annak jelképe, hogy a magyarok országa a föld leghatalmasabb országával is egyenjogú, független ország. A *Szent Korona* hűségünk jelképezője is: a magyar történelem viszontagságaiban elferdült és ki nem egyenesített kereszt rajta azt jelképezi számunkra, hogy a nemzet szenved, ha szenvedni kell, de jogait nem hagyja és kötelességeit mindig híven teljesíti, ha lemondanánk róla, ősi jogainkról mondanánk le. Lemondanánk a sértetlen Kárpát-medence hegyeiről, völgyeiről, síkságairól, vizeiről: mindarról, *amit nekünk Szent István óta a Szent Korona nevében birtokolt!*

Az *Árpád-házi királyok* óta a külső és belső zsarnokok elleni harc mindig a *Szent Korona* által megtestesített jogok megtartásáért, vagy visszaszerzéséért folyt. A hazánktól, ősi attilai örökségünkről ma jogtalanul elszakított területek elvesztésébe való belenyugvásunk, lemondásunk jelentené azt is, hogy előbb-utóbb lemondunk a még meglévő magyar területekről, megtagadnánk az őseink örökével járó sírig tartó kötelezettséget: *hazánk védelmének kötelezettségét.*

Megtagadnánk, meghazudtolnánk önmagunkat a huszadik századbeli hősies magyar küzdelmek örökét. Csak a hitványok, a történelem szemétdombjára való politikusok kreálták a magyar nép megkérdezése nélkül a trianoni békediktátumok igazságtalanságait elismerő „alapszerződéseket". Halljuk az elszakított magyar területek ezer éves kultúrájára zuhanó fejszecsapásokat, a magyar végek pusztulásának állandóan kongó vészharangját, az elszakított magyar véreink hősies küzdelmét.

Első keresztény királyunk csodatevő szent jobb keze igen kemény kéz volt. Ha Szent István ma élne, szétcsapna a senkiháziak között akik, „alapszerződésekkel" elherdálták attilai örökségünkben az ő életének művét, az azóta eltelt ezer esztendő magyarságának hazáját. Keményen csapna le azokra a dögmadarakra is, akik a csonkaország földjének kiárusítására készülődnek.

Hol vagy István király?! Téged magyar kíván! Jöjjön el vérző roncsaink helyébe szép Kárpátok ölébe újra a Te nagy-magyar Országod!

MELEGEN AJÁNLOM – AZ ORVOSI KAMARA VÉDELMÉBEN

„Titkos társulatok alakultak … az ember egészségének megrontására, … a fajtalanságra" – írta Csontváry csaknem egy évszázada, és e tevékenység a XXI. században is virágzik. Ennek bizonysága a nyelvrontás, ezért ma magyarázatra szorul a címbeli fogalmazás. Mielőtt bárki is félreérti, melegen, azaz forrón, leginkább frissiben ajánlom mindenkinek a következőket. A meleg szónak fizikailag mérhető és átvitt, szép jelentése is van. Az utóbbira példa Áprily Lajos: Tavasz a Házsongárdi temetőben című verse, Apáczai Csere János emlékét idézvén, „akinek meleg lett a vére Aletta van der Maet meleg nevére". A férfi és a nő forró szerelemben égett egymásért. A meleg szó mai átértelmezése (lásd melegek felvonulása) tudatos nyelvrombolás, ami egy homoszexuális kisebbség szépítő álneveként ment át a köztudatba. Ez az angollal is megesett, ilyen szó a „gay" (eredetileg vidám, jókedvű), a mai megtévesztő jelentése miatt használatát jobb elkerülni.

Ma ugyanígy varázsszóval illetik, ködösítik az egészségügy átalakítását, miközben tudatos egészségrombolás, leépítés folyik. Ennek részletei nyilvánvalóak a szakemberek és más foglalkozásúak számára is. Ebben a közegben lángolt fel a vita a homoszexualitás körül, ami természetesen álprobléma, bár e formában is alkalmas az orvosok véleménynyilvánítására. Félreérthetetlenül le kell szögezni, hogy a homoszexualitás biológiai zsákutca, ezen a tényen nem változtat az, hogy az évezredek folyamán társadalmilag változóan ítélték meg. Nincs ez másként a halálbüntetéssel sem. Csak a magyar történelem utóbbi 50 évére emlékezve, nemrég ártatlanok százait lehetett koholt vádak alapján kivégezni, ma pedig ultraliberális társadalmunkban szabadlábon lehetnek az ország kirablói, nemzetárulók és gyilkosok is. Mielőtt bárki is félreteszi e sorokat, kitérvén a politika elől, fel kell ismerni, hogy szinte semmiről, legkevésbé az egészségügyről nem lehet politikamentesen szólni. Amikor hazugságok tengerében fuldoklik az ország, az orvostársadalom nyújthatná a mentőövet. Könnyen belátható, hogy biztosan kihal az a társadalom, ahol megfordul a homoszexuálisok és a heteroszexuálisok aránya. Bár ez ebben a formában még nem áll fenn, mégis iránymutatásul ezt kellene tanítani, és ebben óriási a család és valamennyi közösség felelőssége.

2007-ben egy provokatív homoszexuális felvonulás olyan médiareklámot kapott, melynek visszhangja túltesz a nemzeti ünnepekről történő tudósításokon is. Belátható, hogy a homoszexuálisok felvonulása és nemzeti ünnep szerepcseréje ugyanannak a kisebbségnek az érdeke, ami ma SZDSZ köntösben tündöklik. Az SZDSZ uralja az egészségpolitikát, ennek mai formája ellen minden tisztességes orvosnak etikai alapról kiindulva tiltakoznia kell. A Magyar Orvosi Kamara, az orvosok civil vagy pártszerveződései is olyan történelmi helyzetben vannak, ami utolsó mentsvár lehet a társadalmi-gazdasági gondok megértésére, megoldására vagy a túlélésre. A MOK jelentékenyen hallatta szavát az egészségügyi átalakítás erőltetett, elhamarkodott intézkedéseikor, amiért elismerés illeti. Az újraalakult kamarától az ország e szorongatott helyzetében azonban még határozottabb cselekvést vár.

Melegen ajánlom az elmondottakat… mert forró ősz elé néz az ország. Az elkövetkező három hónap forró pontjai:

augusztus 20. – az ünnep újabb megcsúfolása várható,

szeptember 17. – a gyurcsányi hazugság bevallásának első évfordulója, majd

október 23. – a tavalyi elhazudott 50. jubileumi év történelmi kiigazítása lenne kívánatos.

Ma az orvosnak nem lehet nem politizálni, amikor felmerül a miniszterelnök elmeállapotának kérdése. Csakhogy erről nem kósza hírek vagy magánvélemények kellenének, hanem orvosi állásfoglalás. Orvosi gondolkodással el lehet jutni a kormány alkalmatlanságának kimondásához, melyben a sor a fejétől kezdve Horváth Ágnes egészségügyi miniszterig tart. Még egy adalék: Göncz Kinga is orvosi diplomával ül a jelenlegi külügyminiszteri székben. Korábban esélyegyenlőségi miniszter volt, a mindig is felesleges hivatala már megszűnt. Ő sem az esélyegyenlőség jegyében került a miniszteri székbe, hanem mert születetten egy Göncz volt. E tény az esélyegyenlőség megcsúfolása, ugyanúgy, mint Horváth Ágnes szerepvállalása. Az esélyegyenlőség pedig fából vaskarika, az esély törvény nélkül is mindenkinek megadatik, hogy akár külügyminiszter legyen, mégis csak egy ember ülhet egyszerre a bársonyszékben. Hamarosan megszűnhet az Egészségügyi Minisztérium! Átnevezhető Egészségipari Kegyeleti Bizottsággá, és Fodor Gábor vezetése alá rendelhető. A kiragadottnak látszó példák az SZDSZ-nek a magyar társadalmat megnyomorító vadhajtásai. Egy fodorgábori vezetéssel még a homoszexuálisok házassága is törvényesíthető, ha ehhez Ágnes asszony kevés lenne. De miért kell elviselni, hogy a farok csóválja a kutyát? Az egyetlen kiút, ha az orvostársadalom egyénenként és szervezetileg is felvállalja a hiteles tájékoztatást és az egészséges élet lehetőségéről, a társadalom gyógyíthatóságáról meggyőzi az embereket. (A betegség gyógyításához oki terápia kell, ennek alapja az ország állapotát leíró diagnózis, amit a célzott beavatkozás követ.)

Dr. Nagy Attila
orvos, közíró, Debrecen
drnagyattila@yahoo.co.uk

Gergely István plébános

CSÍKORSZÁG ÉS A MOLDVAI MAGYAROK

Az „őr nélküli nyájból igen sokat átvisznek egy másik akolba” (Gego Elek)

Még gyermek voltam, amikor először szembesültem a csángó problémával. Ugyanis a 20. század elején szülőfalumba (Vice, Beszterce megye) a magyar kormány többtucatnyi bukovinai csángót (székelyt) telepített. Ebben az időben két utcával bővült a falu: Töviskert és Temető utcával. Mindkét elnevezés igen kifejező, mert nem volt könnyű az életük a telepítés után sem. Érdekességként jegyzem meg, hogy a telepesek éjszaka érkeztek meg új hazájukba. A sötétben a szalmával fedett házakat szénaboglyáknak gondolták, és azt hitték, hogy itt az emberek igen jó módban élnek, mert ekkora széna-szalma kazlak csak a Paradicsomban voltak.

Mint gyermek többször hallottam, hogy egyeseket csángónak „becéznek”, a hanglejtésük másabb. A beszédük mintha választékosabb lett volna. Aztán Gyulafehérváron a kisszemináriumban (Kánta iskola), majd a teológián több osztálytársam volt, kiktől újabb információkat szereztem a csángókról. Rokonszenvesek voltak és szívesen segítettem nekik a tanulásban. Úgy volt; hogy 1981-ben Duma Ferenc diószéni évfolyamtárs primiciáján én fogok prédikálni magyarul, de nagy meglepetésemre az akkori plébános megtiltotta. Igazán akkor figyeltem fel tudatosan a csángó-magyar problémára.

Brassói segédlelkész koromban (1983-84) a „securitate” (titkosrendőrség) erősen kegyetlenkedett. Aljasok voltak. Az egyik bűnöm az volt, hogy a Brassóban élő csángókat magyarul gyóntattam és biztattam őket az „ébredésre”. Esztendő fordultával szabályosan kirúgtak a városból.

A moldvai magyar-csángókkal 1987 után kerültem kapcsolatba, amikor csíksomlyói plébános lettem. Itt tudtam meg, hogy miért „szállják meg” a pünkösdi búcsú alkalmával a plébániát és környékét, miért gyülekeznek a Szent Péter templomban. Nagyon fontosnak tartom megjegyezni azt, amit sem a néprajzosok, sem a média egyáltalán nem értékelt mind a mai napig, hogy a pünkösd szombati processziót a moldvai csángók életben tartották a kommunizmus évtizedei alatt is. Minden évben a csíksomlyói plébániatemplomban gyülekeztek, a szentmise után pedig indítottuk a processziót a templom körül. A körmenet után valósággal megrohanták a virágokkal, ágakkal feldíszített körmeneti Mária szobrot és az utolsó virágszirmot is magukkal vitték. 1988-89-ben már Csomortánból indítottuk a körmenetet.

Mióta csíksomlyói plébános vagyok számos alkalmat kihasználva, Moldvába utaztam. Kezdetben hihetetlen volt számomra, hogy ezeken a tájakon magyarok tömegei élnek, majdnem ugyanazt a nyelvet beszélik, ugyanahhoz a vallási közösséghez tartoznak, mint én. Igazából kik ezek az emberek, hogy kerülnek ide? Vizsgálódásaim eredményeként megtudtam, hogy a moldvai magyarok között két csoport különböztethető meg: A Szeret és mellékvizei mentére, valamikor a 13. században letelepített mezőségiek csoportja, kiknek a magyar királyság határőr szerepet szánt, és a székely származású moldvai magyarok. Csíkhoz, Csíksomlyóhoz elsősorban a második csoportba tartozók kapcsolódnak. Itt, mindenekelőtt a „csíkországi” székelyekről van szó (Csíkot elszigeteltsége, zártsága miatt nevezték Csíkországnak). A továbbiakban inkább az ő útjukat fogjuk követni.

Hogyan kerülnek ezek a székelyek Moldvába? Mi kényszerítette őket arra, hogy elhagyják szülőföldjüket? A fenti kérdésekre a választ megkapjuk, ha megismerkedünk Csík megye szomorú múltjával, azokkal az eseményekkel, melyek úgy erkölcsileg, mint anyagilag oly károsan hatottak a csíki székely nép fejlődésére.

Hosszú századokon keresztül a köztudat Magyarországot tekintette a nyugati kultúra védőbástyájának, főleg ennek keleti részét, Erdélyt, s benne Csíkországot.

A mohácsi vész (1526) után legyengült országot egymás után érik a csapások. A vallásilag is megoszlott magyar nemzet lassanként török uralom alá kerül (1541-1686) Budavár visszafoglalásáig. Erdélyben megkezdődik, kevés kivétellel, a katolikus vallás iránti ellenséges indulatú fejedelmek kora, kik alatt Csík az örökös háborúskodásnak és pusztulásnak színhelyévé válik.

1. Csíknak első feldúlatása 1553-ban történt, mikor Izabella királynő kizavarása miatt felbőszült Nagy Szulejmán rendeletére Petru Rares fia, Ilyés alatt a moldvaiak egész falvakat elpusztítottak.

2. A második pusztulás 1575 körül történt. Ekkor égett el Báthory Kristóf erdélyi fejedelemnek a „negyedfél megye” havasára vonatkozó adománylevele, valamint ekkor pusztulhatott el a Szent Péter egyházmegye Bálványos havasára vonatkozó adománylevél is. (Ez az adomány fontos fejezet Csík és Moldva kapcsolatában.)

A moldvai vajda adománylevele kimondta, hogy az átadott 14 ezer holdat kitevő Bálványos-havas évi haszna fejében a Szent Péter egyházközség köteles háromnapi ellátásban részesíteni a csíksomlyói búcsúra érkező moldvai római katolikus hívőket. Ha az adománylevél el is pusztult a pogánydúláskor, tartalma mind a somlyóiak, mind a moldvaiak előtt ismert volt. A múlt század elején még betartották az előírásokat s megvendégelték a moldvai búcsúsokat. Az adománylevél megírását talán a moldvaiak kezdeményezték.

Tudott dolog, hogy a csíksomlyói kolostor iskolájában, a gimnáziumban a századok során moldvai diákok is tanultak. Csíkszék közgyűlésének határozatai, jegyzetei erről tanúskodnak. Néhány moldvai diák nevét a későbbi időkből a források is megőrizték. Ily módon kötődött egymáshoz a hitvallás és a nyelv révén is a két közösség, a csíki székelység és a moldvai magyarság.

3. A harmadik feldúlás 1600-ban volt, amikor Básta a Mihály vajdával cimboráló Csíkot elhamvasztotta. Aki tudott ez alkalommal is kelet fele menekült.

4. A negyedik veszedelem 1603-ban volt. Székely Mózes beütött Csíkba és megbüntette a székelyeket, mert a németekhez szító szerzetesek által felbujtogatva nem akartak a nemzeti fejedelmeknek meghódolni, sőt gyűlölték őket. Báthory Endre bíborost, Erdély fejedelmét is megölték, mert nem tudták feledni szabadságukat melytől őket megfosztották. Ezt az eseményt is újabb menekülés követte.

5. Az ötödik nagy veszedelem 1661-ben érte Csíkot, mikor Ali basa a kegyetlen budai vezért küldi az új fejedelmet, Apafit elismerni vonakodó csíkiak ellen. A csíkiak Hargitán kifejtett hősi ellenállása dacára is beütött Csíkba, s oly iszonyú rombolást vitt véghez, hogy 26 falu és templom esett áldozatul.

A somlyói gvárdián társaival, a kegytemplom kincseivel megint csak Moldvába menekült volna, de Csomortán határában utolérték a tatárok, és mindannyiukat lekaszabolták. Emlékükre ma minden esztendőben búcsút tartunk az öldöklés színhelyén. A nép Paparatásnak hívja a vérengzés színterét.

6. A hatodik pusztulás 1690-ben történt, mikor Thököly kurucai és főképpen a velük cimboráló törökök garázdálkodtak.

7. A hetedik 1694. február 13.-án következett be, mikor 330 tatár Felcsíkra tört, majd hirtelen visszavonult. Ez azonban csak csel volt, mert három nap múlva 12 ezer tatár rontott Csíkra, egész Felcsíkot feldúlták, minden falut felégettek, az ellenállókat levágták, s hétezernél több fogolylyal, köztük 120 örménnyel gazdag zsákmány reményében a csíksomlyói kolostor kirabolására indultak. Nagy volt a rémület, a szerzetesek Háromszékre menekültek, csak Nizet Ferenc belga páter maradt otthon négy társával. Nizet, mint egy második Kapisztrán, felvillanyozta az idemenekültek lelkét, és megszervezte az ellenállást, mégpedig sikerrel. A belga szerzetesnek eposzba illő, hősies győzelme után azt hinnők, hogy Csíkba immár beköltözik a béke és boldogság, de az előbb felsorolt hét csapást újabbak követték.

8. Akton 1707-ben az itt tartózkodó kurucok kiverésére Segesvárról becsapott s végigpusztítva Csíkot, Gyergyó felé vette útját, ahol szintén nagy romlás következett be. Aki tehette, elmenekült a kegyetlenkedés elől, kelet felé.

9. 1718-ban borzasztó éhség, 1719-ben pedig nagyméretű pestis pusztította el Csík lakosságának csaknem a felét. Például a csíksomlyói egyházközség hívei közül 766 halt meg s 857-en maradtak életben. A csapások sora ezzel nem ért véget.

10. 1758-ban Moldva felől ismét nagyobb tatár sereg készült Csíkba betörni. A megrémült nép részint az erdőbe, másrészt Csíksomlyóra ment, hól Bocskor Pál házfőnök vezetése alatt erélyes védelemre készültek. Mások Haller Pál vezetése alatt a szorosok védelmére siettek. Végül a tatárbetörés elmaradt, de Haller Pál visszajövet Csíktaplocán a szétoszló csíkiak előtt azt nyilatkozta: „Nagyon sajnálatos, hogy szükséges fegyverekkel nincsen felszerelve a székely nemzet, mert e szoros a kereszténység védőbástyája lehetne.” Voltak, kik Haller szavait Bécsig juttatták, s hogy nem maradtak eredmény nélkül, a következmény megmutatta. Bécsben nem is késtek sokáig a székely határőrség felállításával, mely arra is jó volt, hogy a székelyek ősi szabadságát megnyirbálja. 1762. április 11-én Bukow megkapta a parancsot a határőrség felállítására. Minden kigondolható taktikával, ígérgetéssel, ijesztgetéssel sem voltak hajlandók a székelyek önként vállalni a katonáskodást. Ez erőszakhoz vezetett, melyet teljes felfordulás követett, s melynek a madéfalvi mészárlás vetett véget 1764. január 7-én, a hajnali órákban. Van, aki 500-ra teszi a legyilkoltak számát. Ezrek és ezrek indultak Moldva irányába. A papok közül Zöld Péter, szentléleki, Beke István csíkdelnei és Németi József szentmihályi plébánosokat Fehérvárra idézték, ott pedig bezárták őket. Innen Zöld Péter másodszor is megszökött, Moldvába menekült, éppen a madéfalvi vérfürdő miatt kivándorolt honfitársaihoz.

A székelyek tömeges kivándorlása feltűnt az intéző körökben s rájöttek, hogy jó lenne a kibujdosottakat hazatérésre bírni, de nem erőszakkal, hanem kedvezéssel. Ezért Zöld Péternek is kegyelmet ígértek, valamint 1000 forintot, ha honfitársait hazavezeti. Zöld Péter a kegyelmet elfogadta, de csak kis részt tudott hazahozni, a többi ott maradt. Zöld Péter 1795. június 25.-én Csíkrákoson végezte be érdemes, annyi szenvedéssel és megpróbáltatással teljes életét. A vérfürdő áldozatainak a hatalom emléket állított, ezen felirattal: „Domita Siculorum superbia hic jacet.” De valaki ugyanezen emlék hátlapjára ezt írta: „Itt emelt magának a gonoszság oltárt, mondd el hóhérainkra a CIX-ik zsoltárt.” Ezt a feliratot meglátta II. József, ki mint trónörökös itt járt, és az emléket eltávolíttatta.

11. Az 1848.-iki márciusi napok Csíkban is nagyméretű lelkesedést váltottak ki. De a győzelmes csaták után megint következett a kemény megtorlás, mely a nép vezéreit célozta meg elsősorban, s köztük: Tankó Albert alcsíki, Mészáros Antal gyergyói espereseket, Andrási Antal, Györfi János, Albert Mihály plébánosokat is. Andrási Antal, hogy kikerülje a halálos ítéletet, Szenttamás felső végén, a fűzesben öngyilkos lett. Keresztes Márton csíknagyboldogasszonyi plébános is 1858-ig bujdosott, s egyik-másik plébánosnál, mint kocsis nyert alkalmazást. Isten a tudója, hogy megint hányan bujdostak a gyimesi erdőrengetegben s még keletebbre, ezzel is szorosabbra fűzve a szálakat Moldvával.

Aztán a Bach és Schmerling korszak szomorú emléket hagyott hátra, majd a szerencsétlen kimenetelű Königratz-i (1866. június 29.) csata által előkészített, 1867-ben nyélbeütött kiegyezés után jobb idők állottak be Csíkra nézve is, egészen 1914. augusztus 1-ig, a világháború kitöréséig.

12. Ekkor meghúzták neki is a halálraváltót a gőgös külföldi világpolitikusok. 1916. augusztus 27-én este 9 órakor Románia szomszédunk is megüzente a háborút, és fanatikus dühvel tört ránk. A csíkiak minden vagyonukat hátrahagyva megint menekültek, most már nyugat felé... És jött 1918. november hava, majd Trianon és megszületett Nagyrománia...

A fentiekben megírtam dióhéjban Csík vármegye viszontagságos múltját, mely szorosan kapcsolódik a moldvai csángók történetéhez, és összefüggésben vannak a töröktatár, osztrák és román pusztításokkal, melyek a szerencsétlen mohácsi vész után 400 esztendő alatt érték. Csíksomlyónak és Csíknak a kapcsolata, barátsága Moldvával ma is élő, éleszttő. Nemcsak a pünkösdi búcsún jelentkeznek egyre nagyobb számban, hanem az esztendő során egyre többen fordulnak hozzánk bajaikkal.

A baráti kapcsolatok leépítésére a moldvai klérus, élükön a megyés püspökkel, hallatlan démoni energiával tevékenykednek. Nem értem őket. Az értük felelős embereknek mi a feladata? Kezdve a magyar miniszterelnökkel és minden jóakaratú magyar emberrel, legyen az a feladata, ami volt Zöld Péternek, Hadik Andrásnak, Domokos Pál Péternek, hogy hozzuk haza keletre szakadt csángó-magyar testvéreinket.

Higgyék el csak így lehet a magyar nemzet számára őket megmenteni!

EGYKORI SZOVJET DISSZIDENS FIGYELMEZTET AZ EU-DIKTATÚRÁRA

Vlagyimir Bukovszkij, a 63 éves egykori szovjet disszidens attól fél, hogy az EU a maga módján második Szovjetunióvá válik. Egy brüsszeli beszédében az EU-t „szörnyetegnek" nevezte, amelyet meg kell semmisíteni (minél előbb, annál jobb), mielőtt teljesen kifejlett totalitárius állammá válik.

Bukovszkij meglátogatta az Európai Parlamentet a Fidesz Magyar Polgári Párt meghívására. A Fidesz, az Európai Kereszténydemokrata Csoport tagja az Angliában élő egykori szovjet disszidenst az 1956-os magyar felkelés ötvenedik évfordulója alkalmából hívta meg.

A magyarokkal való reggeli találkozó után Bukovszkij délután beszédet mondott a Trier úton egy lengyel étteremben, szemben az Európai parlamenttel. Az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártjának meghívására tartózkodott ott, amelynek ő a patrónusa.

Beszédében utalt a titkos szovjet dossziékból származó bizalmas dokumentumokra, amelyeket 1992-ben engedélyeztek neki elolvasni. Ezek a dokumentumok megerősítik egy „összeesküvés" létét, amelynek célja az Európai Unió szocialista szervezetté való átalakítása. Jelen voltam az összejövetelen és felvettem magnóra a beszédet. [A beszéd szövege alább olvasható] Készítettem egy rövid interjút is Bukovszkijjal, amely szintén alább olvasható. Az EU-val kapcsolatos interjút rövidre kellett fogni, mivel Bukovszkijnak más kötelezettségei is voltak, de az interjú felidézett emlékezetem számára bizonyos dolgokat, minthogy 20 évvel ezelőtt 1986-ban is meginterjúvoltam Bukovszkijt, amikor a Szovjetunió, az első szörnyeteg, amely ellen ő oly hősiesen küzdött, még mindig élt és gyarapodott.

Bukovszkij egyike volt a XX. század hőseinek. Fiatalemberként leleplezte, hogy az egykori Szovjetunióban (1917-1991) a politikai foglyok ellen pszichiátriai börtönt alkalmaznak. Teljes 12 évet (1964-1976) töltött (22 éves korától 34 éves koráig) szovjet börtönökben, munkatáborokban és pszichiátriai intézetekben. A szovjetek 1976-ban kiutasították nyugatra. Az orosz kormány 1992-ben meghívta, mint szakértőt arra a perre, amelyet azért folytattak, hogy megállapítsák: a Szovjetunió Kommunista Pártja bűnös szervezet volt-e. A tanúvallomásának előkészítésére Bukovszkijnak megengedték, hogy hozzáférjen számos dokumentumhoz a szovjet titkos archívumból. Ő azon kevés emberek egyike, aki valaha is látta ezeket a dokumentumokat, mivel azok még mindig titkosítva vannak. Mindazonáltal egy kis kézi scanner-t és laptop computert használva lemásolt sok dokumentumot (némelyeket magas helyről származó biztonsági engedéllyel), köztük a Szovjetunió Legfelsőbb Elnöki Tanács elnökének szóló KGB-jelentéseket.

Interjú Vlagyimir Bukovszkijjal

Paul Belien: *Ön nagyon híres szovjet disszidens, és most párhuzamot von az EU és a Szovjetunió között. Megmagyarázná ezt?*

Vlagyimir Bukovszkij: Utalok a struktúrákra, bizonyos sulykolt ideológiákra, a tervekre, az irányításra, az elkerülhetetlen terjeszkedésre, a nemzetek eltörlésére, ami a Szovjetunió célja volt. A legtöbb nép nem érti ezt. Ők nem ismerik ezt, de mi ismerjük, mert a Szovjetunióban nőttünk fel, ahol meg kellett tanulnunk a szovjet ideológiát az iskolában és az egyetemen. A Szovjetunió végső célja egy új történelmi entitás, a szovjet nép megteremtése volt az egész földön. Ugyanez igaz napjainkban az EU-ra vonatkozóan. Ők is megpróbálnak egy új népet teremteni. Ők ezt a népet „európainak" nevezik, bármit is jelentsen az.

A kommunista tanítás és a szocialista gondolkodás számos formája szerint az állam, a nemzeti állam feltehetőleg elsorvad. De Oroszországban az ellenkezője történt. A szovjet állam, ahelyett, hogy elsorvadt volna, roppant hatalmas állammá vált, de a nemzetiségek eltűntek. De amikor eljött a szovjet összeomlás ideje, a nemzeti identitás ezen elnyomott érzelmei, mint a visszapattanó rugó, eltörtek, és majdnem megsemmisítették az országot. Ez nagyon félelmetes volt.

PB: *Gondolja, hogy ugyanez megtörténhet, amikor az EU összeomlik?*

VB: Feltétlenül; nem lehet túlfeszíteni egy rugót, és az emberi lélek nagyon rugalmas, amint tudja. Lehet erőltetni, de ne feledje el, hogy az egyre növekvő hatalom következtében a rugó visszapattan. Az a hatalom olyan, mint a rugó, amely mindig túlfeszítetté válik.

PB: *De mindezek olyan országok, amelyek önként csatlakoztak az EU-hoz.*

VB: Nem, nem önként tették. Nézze Dánia esetét, amely kétszer szavazott a Maastricht-i szerződés ellen. Nézze Írország esetét (amely a Nizza-i szerződés ellen szavazott). Nézze sok más ország esetét. Azok óriási nyomás alatt állnak. Ez már-már zsarolás. Svájc arra kényszerült, hogy ötször rendezzen erről népszavazást. A svájciak mind az öt esetben elutasították a szerződést, de ki tudja, mi fog történni a hatodik, vagy a hetedik esetben. Mindig ugyanaz. Ez trükk az idióták számára. Az embereknek népszavazások keretében mindaddig szavazniuk kell, amíg úgy szavaznak, ahogy igénylik tőlük. Azután már nem szabad szavazniuk. Miért állítják le őket? Szavazzunk folyamatosan továbbra is! Az EU olyan, mint amit az amerikaiak kényszerházasságnak neveznek.

Vlagyimir Bukovszkij

PB: *Ön szerint mit kell tenniük a fiataloknak az EU-val kapcsolatban? Mihez kell ragaszkodniuk? Demokratizálni vagy eltörölni kell ezt az intézményt?*

VB: Azt gondolom, hogy az EU-t, a SZU-hoz hasonlóan nem lehet demokratizálni. Gorbacsov megpróbálta demokratizálni, és az felrobbant. Az ilyen struktúrák nem demokratizálhatók.

PB: *De nekünk van egy Európai Parlamentünk, amelyet a nép választott.*

VB: Az Európai Parlamentet az arányos képviselet alapján választották meg, ami nem igazi képviselet. És mit jelent a szavazás? A zsír aránya a joghurtban, ilyen dolog. Nevetséges. Adva van a Legfelsőbb Szovjet feladata. Az átlagos parlamenti képviselő évente hat percet beszélhet a Parlamentben. Ez nem reális Parlament.

Bukovszkij brüsszeli beszéde

1992-ben példátlan és hihetetlen módon hozzáférhettem a Politbüro és a Központi Bizottság titkos dokumentumaihoz, amelyek még akkor is 30 évre titkosítva voltak. Ezek a dokumentumok világosan mutatják, hogy az Európai Közös Piac szövetségi állammá alakításának egész gondolata egyeztetve volt az európai baloldali pártok és Moszkva között, amelyet mint közös megvalósítandó tervet Mihail Gorbacsov, szovjet pártvezér 1988-89-ben „közös európai háznak" nevezett.

Az elgondolás nagyon egyszerű volt. Először 1985-86-ban merült fel, amikor az olasz kommunisták meglátogatták Gorbacsovot, akiket a német szociáldemokraták követtek. Mindannyian azt panaszolták, hogy a változások a világban, különösen a Margaret Thatcher (angol miniszterelnök) szerint bevezetett privatizáció és gazdasági liberalizáció, azzal fenyegetnek, hogy megsemmisítik a szocialisták és szociáldemokraták nemzedékeinek „teljesítményét" (ahogy ezt ők nevezték); azzal fenyegetnek, hogy teljesen ellenkezőjére fordítják. Ezért egyetlen módon lehet ellenszegülni a „vadkapitalizmus" támadásának: meg kell próbálni bevezetni ugyanazokat a szocialista célokat minden országban egyszerre. Korábban a baloldali pártok, és a SZU erőteljesen ellenezték az európai integrációt, mert azt úgy fogták fel, mint a szocialista célok megakadályozásának eszközét. 1985-től kezdve azonban teljesen megváltoztatták a szemléletüket. A szovjetek arra a következtetésre és megegyezésre jutottak a baloldali pártokkal, hogy elrabolhatják az egész európai tervet, és a feje tetejére állíthatják. Nyílt piac helyett szövetségi állammá alakíthatják.

A (titkos szovjet) dokumentumok szerint 1985-86 a fordulópont. E dokumentumok zömét közzétettem. Az interneten is megtalálhatják azokat. De a tárgyalások, amelyeket folytattak, valóban szemet nyitogatók. Első ízben válik érthetővé, hogy létezik egy összeesküvés, ami teljesen érthető azok szempontjából, akik meg akarják menteni a politikai irhájukat. Keleten a szovjeteknek szükségük volt arra, hogy az Európával való kapcsolatuk megváltozzék, mert hosszan tartó és valóban mély strukturális válságba kerültek, és nyugaton a baloldali pártok attól féltek, hogy megsemmisülnek és elvesztik befolyásukat és presztízsüket. Így létezett egy összeesküvés, amelyet teljesen nyílttá tettek, amelyben megegyezetek, és amelyet kidolgoztak.

Például 1989 januárjában a Trilaterális Bizottság küldöttsége látogatást tett Gorbacsovnál. Tagjai voltak Yasuhiro Nakasone (egykori japán miniszterelnök), Valéry Giscard d'Estaing (egykori francia köztársasági elnök), David Rockefeller (amerikai bankár) és Henry Kissinger (egykori amerikai külügyminiszter). Nagyon barátságos megbeszélést folytattak, amelynek keretében megkísérelték kifejteni Gorbacsovnak, hogy Szovjet-Oroszországnak olyan pénzügyi világintézményekbe kell integrálódnia, mint a Gatt, az IMF és a Világbank.

E megbeszélések közepette Giscard d'Estaing szólásra emelkedett és azt mondta: „Elnök Úr, Nem tudom megmondani Önnek, hogy pontosan mikor fog megtörténni (valószínűleg 15 éven belül), de Európa szövetségi állammá válik, és Önöknek erre fel kell készülniük. Velünk és az európai vezetőkkel együtt ki kell dolgozniuk, hogy miként fognak reagálni erre, hogyan engedik a többi kelet-európai országokat közreműködni ezzel, és fel kell készülniük, hogyan válnak annak részévé."

Ez 1989 januárjában történt, amikor a maastrichti (1992) szerződés még nem volt tervbe véve. Honnan a csudából tudta Giscard d' Easting, mi fog történni 15 éven belül? És – csodák csodája – hogyan vált (2002-2003-ban) az európai alkotmány szerzőjévé? Ez nagyon jó kérdés. Ennek összeesküvés szaga van. Nem igaz?

Számunkra szerencsés módon ennek az összeesküvésnek szovjet résztvevője korábban összeomlott, és nem érte meg azt az időpontot, amikor Moszkva befolyásolni tudta volna az események menetét. De az eredeti elgondolás az volt, hogy azt kell elérni, amit ők konvergenciának neveznek, aminél fogva a SZU valamennyire fellazul, és inkább szociáldemokratává válik, mialatt Nyugat-Európa szociáldemokrata és szocialista lesz. Ezt követően megvalósul a konvergencia. A struktúráknak egymáshoz kell illeniük. Az EU struktúrái kezdetben azzal a céllal lettek kidolgozva, hogy megfeleljenek a szovjet struktúrának. Ezért hasonlók funkcionálásban és struktúrában.

Nem véletlen például, hogy az Európai Parlament emlékeztet a Legfelsőbb Szovjetre. Azért tűnik hasonlónak, mert hasonlóvá lett tervezve. Ugyanígy, ha az Európai Bizottságot vesszük szemügyre, az a Politbürohoz hasonlít. Azt gondolom, hogy a hasonlóság tökéletes, kivéve, hogy a bizottságnak jelenleg 25 tagja van, és a Politbüronak általában 13-15 tagja volt. Ettől eltekintve pontosan ugyanaz, a tagjai senkinek sem felelősök, és egyáltalán senki által sincsenek megválasztva.

Ha az EU-nak ezt az egész bizarr tevékenységét szemügyre vesszük a maga 80 000 oldalas szabályzatával, akkor az úgy néz ki, mint a Gosplan. Nekünk olyan szervezetünk volt, amely a gazdaságban a következő 5 évre mindent kitervelt, az utolsó anyacsavarig. Pontosan ugyanez történik az EU-ban. Ha az EU korrupciójának a típusát vizsgáljuk, az is pontosan a korrupció szovjet típusa: felülről lefelé terjed, és nem alulról felfelé.

Ha ennek a felbukkanó európai szörnyetegnek egész struktúráját és összes tulajdonságait megvizsgáljuk, azt vesszük észre, hogy azok egyre jobban emlékeztetnek a SZU-ra. Természetesen ez enyhébb változata a SZU-nak. Kérem, ne értsék félre, nem azt mondom, hogy ennek van Gulágja. Nincs KGB-je – egyenlőre, de nagyon gondosan figyelem az olyan struktúrákat, amilyen például az Europol. Ez ▶

▶ valóban nagyon nyugtalanít engem, mivel ennek a szervezetnek valószínűleg nagyobb hatalma lesz, mint a KGB-nek. Embereinek diplomáciai mentességük van. El tudnának képzelni egy KGB-st diplomáciai mentességgel? A velünk kapcsolatos rendőri tevékenységük 32 féle bűncselekményre terjed ki és ezek közül kettő különösen nyugtalanító: az egyiket rasszizmusnak, a másikat idegenektől való félelemnek nevezik. Nincs a Földön olyan büntetőbíróság, amely meghatározna egy ilyen bűncselekményt (ez nem teljesen igaz, mivel Belgium már meghatározza – PB.) Így ez új bűncselekmény, és már figyelmeztetve vagyunk. Valaki a brit kormányból azt mondta nekünk, hogy akik ellenzik a Harmadik Világból történő nem-kontrollált bevándorlást, rasszistáknak lesznek tekintve, és azokat, akik ellenzik a további európai integrációt, idegenektől való félelemmel vádolják. Azt hiszem, Patrícia Hewitt mondta ki ezt nyilvánosan.

Íme most figyelmeztetve vagyunk. Eközben ők egyre több ideológiai elemet vezetnek be. A SZU végig olyan állam volt, amelyet az ideológia működtetett. Az EU jelenlegi ideológiája szociáldemokrata, statisztikus, és nagy részét a politikai korrektség teszi ki. Nagyon gondosan figyelem, miként terjed a politikai korrektség, és hogyan válik elnyomó politikává, nem beszélve a tényről, hogy ők tiltják a dohányzást jelenleg majdnem minden helyen. Ha megvizsgáljuk az embereknek ilyen üldözését, ez hasonló a svéd lelkész esetében, akit azért ítéltek több hónapi börtönre, mivel azt mondta, hogy a Biblia nem hagyja jóvá a homoszexualitást. Franciaország ugyanilyen gyűlöletbeszéd-törvényt hozott a homoszexuálisokkal kapcsolatban. Anglia gyűlöletbeszéd-törvényt hozott a faji kérdésekkel és most a vallási kérdésekkel kapcsolatban, és így tovább, és így tovább. Ami megfigyelhető, perspektívikusan egy ideológia szisztematikus bevezetése, ami később elnyomó rendszabályokkal kényszeríthető lesz.

Nyilvánvalóan, ez az Europol egyedüli célja. Másközönben miért volna rá szükség? Számomra az Europol rendkívül gyanúsnak tűnik. Nagyon gondosan figyelem, kit üldöz, miért, és mi történik, mivel ez olyan terület, amelyen szakértő vagyok. Jól tudom, hogyan jön létre a Gulag.

Úgy látom, mi a demokrácia felbomlásának gyors, szisztematikus és nagyon következetes korában élünk. Nézzük ezt a törvényhozói és szabályozói törvényjavaslatot! Ez a minisztereket törvényhozókká teszi, akik új törvényeket hozhatnak anélkül, hogy azzal vesződnének, hogy bejelentenék a parlamentnek, vagy bárkinek. Az én közvetlen reakcióm az, hogy miért van erre szükség? Anglia túlélt két világháborút, háborút Napóleonnal, a spanyol hajóhaddal, nem is beszélve a hidegháborúról, amikor azt mondták nekünk, hogy minden pillanatban nukleáris háborúra kerülhet sor, s mindezt anélkül, hogy szükség lett volna ilyen törvényhozásra; anélkül, hogy szükség lett volna a polgári szabadságjogaink felfüggesztésére és szükséghatalom bevezetésére. Miért van szükségünk erre a törvényre most? Ez országunkból azonnal diktatúrát csinálhat.

A jelenlegi helyzet valóban rémes. A nagyobb politikai pártokat megnyerte magának az új EU-tervezet. Valójában egyikük sem áll azzal szemben. Nagyon korruptakká váltak. Ki fogja megvédeni szabadságjogainkat? Nekem úgy tűnik, hogy bizonyos fajta összeomlás, bizonyos fajta válság felé haladunk. A legvalószínűbb kimenetel az, hogy gazdasági összeomlás lesz Európában, amely megfelelő időben össze lesz kötve a kiadások és adók növekedésével. A versengő környezet létrehozására való képtelenség, a gazdaság túlszabályozása, a bürokratizálódás gazdasági összeomlásra fog vezetni. Az euro bevezetése különösen ostoba elgondolás. A fizetőeszközöknek nem volna szabad politikai jellegűnek lennie.

Ezzel kapcsolatban nincs kétségem. Az EU összeomlása nagyon hasonló lesz az SZU összeomlásához. De ne feledjük el, hogy amikor ezek összeomlanak, olyan pusztulást hagynak maguk után, hogy az újjáépítéshez egy nemzedék szükséges. Csak gondoljuk el, mi fog történni, ha jön egy gazdasági válság. A nemzetek között óriási lesz a viszontvádaskodás. Ez tettlegességig fajulhat. Gondoljunk a Harmadik Világból származó nagyszámú bevándorlókra, akik jelenleg Európában élnek. Ezt az EU mozdította elő.

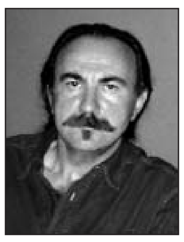
Mi fog történni velük egy gazdasági válság esetén? Valószínűleg észbontóan sok etnikai viszályunk lesz, mint amennyi a Szovjetunióban volt a vége felé. Egyetlen más országban sem voltak olyan etnikai feszültségek, mint amilyenek a SZU-ban, kivéve – valószínűleg – Jugoszláviában. Pontosan ez fog hát történni itt is. Erre fel kell készülnünk. A bürokráciának ez a hatalmas épülete fejünkre fog omlani.

Ez az, amiért nagyon őszintén azt mondhatom, hogy minél gyorsabban végzünk az EU-val, annál jobb. Minél gyorsabban omlik össze, annál kevesebb kárt okoz nekünk és más országoknak. De azért kell gyorsnak lennünk, mivel az eurokraták nagyon gyorsan mozognak. Nehéz lesz legyőzni őket. Ma még egyszerű ez. Ha egymillió ember ma Brüsszelbe vonul, ezek a homoszexuálisok a Bahamákra futnak. Ha holnap a brit nép fele elutasítja az adófizetést, semmi sem fog történni, és senki se fog börtönbe kerülni. Ma még elérhető ez. De nem tudom, milyen lesz a helyzet holnap egy teljesen kifejlett Europollal, amelyet korábbi Stasi vagy Securitate tisztek fognak irányítani.

Bárcsak történne valami!

Vesztegetjük az időt. Le kell győznünk őket. Le kell ülnünk, gondolkodnunk kell, ki kell dolgoznunk egy stratégiát, hogy a lehető legróvidebb úton a még nagyobb eredményt érjük el. Máskülönben túl késő lesz. Mit kell tehát mondanom? A következtetésem nem optimista. Ami azt illeti, annak ellenére, hogy majdnem minden országban bizonyos EU-ellenes erővel rendelkezünk, ez nem elég. Elvesztjük és elpazaroljuk az időt.

The Brussels Journal
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Dobszay Károly

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS

A szeptember 11-i támadás kritikus vizsgálata

2001. szeptember 11. talán a legfontosabb dátum a legújabb kori történelemben. Ekkor hirdette meg George W. Bush amerikai elnök a terrorizmus elleni háborút, ami azóta is folyik és mindenki szemeláttára immár több százezer ártatlan áldozat jelzi útját Afganisztántól Irakig, a haladó emberiség és a nyugati demokráciák legnagyobb dicsőségére.

De, hogy mi is történt valójában 2001. szeptember 11-én, azt mind a mai napig homályban próbálják rejteni az igazságra szomjazó, jó szándékú emberiség elől. A hivatalos verzió szerint egy tucat arab terrorista négy egy időben eltérített utasszállító repülőgép segítségével terrortámadást hajtott végre Amerika ellen, amely majd 3000 ártatlan ember halálát okozta. Mindezt a kőkorszaki körülményekre emlékeztető afganisztáni hegyekből irányította egy Oszama bin Laden nevű terrorista, aki mellesleg az Al Kaida terrorszervezet vezetőjeként vált egyik napról a másikra világhírűvé.

Megkezdődött a kultúrák háborúja, anélkül, hogy tudnánk, kik állnak valójában a színfalak mögött és kiknek állt érdekében, hogy minden úgy alakuljon, ahogy alakult. Mert azt, hogy a 2001. szeptember 11-i események hivatalos verziójával valami nincs rendben – nem lehet rendben! –, minden közepes intelligenciával rendelkező ember számára tisztán látható. Azonban ennek ellenére, kényelemből – vagy talán jobban mondva félelemből – nem merte senki komolyan feszegetni a nyilvánvaló ámítás hátterét. Számtalan esetről tudunk világszerte, hogy emberek vesztették el állásukat és kerültek az utcára, csupán azért, mert nagyon is jogos kérdéseket mertek megfogalmazni ezzel a hivatalos verzióval kapcsolatban. Az első sokkhatásból felocsúdva egyre többen tették fel maguknak a kérdést: hogyan volt ez lehetséges? Bárhogyan is kombináljuk a lehetőségeket, a józan emberi ész és a logika csak egy választ ismer: sehogy! Egyszerűen lehetetlen, hogy néhány arab terrorista ezt a tökéletesnek látszó, de a valóságban egyáltalán nem tökéletes bűntényt végre tudta volna hajtani. Szakértők, specialisták fejezték ki kétségeiket azzal szemben, hogy ez úgy megtörténhetett, ahogy azt az amerikai kormány a világ közvéleményével elhitetni próbálta. Könyvek tucatjai láttak napvilágot, több, kevesebb sikerrel, melyek szerzői a logika és a természet törvényeire hivatkozva bizonygatták: a hivatalos és elfogadott verzió a támadásokkal kapcsolatban egyszerűen nem állja ki egy komoly vizsgálat próbáját, és ezért nem lehet igaz.

Mindenkit, aki kétségeinek hangot mert adni, egy láthatatlanul összefonódó világmaffia az „összeesküvéselméletek” megszállottjának bélyegzett és különböző módszerekkel elnémított, vagy nevetségessé tett. Ettől függetlenül mindig voltak és lesznek bátor emberek, akik felesküdtek az igazság kiderítésére, még akkor is, ha ez nem ritkán egzisztenciális szakadékba taszítja őket és családjukat.

Nekik köszönhető, hogy a hivatásos médiaterroristák segítségével a hazugság fogságában vergődő emberiség előbb vagy utóbb, de mégis megtudja az igazságot.

Erről szól a Gede Testvérek kiadásában végre magyarul is megjelent FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS c. 2005-ben készült és világszerte nagy feltűnést keltett amerikai dokumentumfilm, amely lenyűgöző, sokkoló, de megcáfolhatatlan bizonyítékokkal és a legprecízebb szakértői vizsgálatokkal egyértelművé teszi, hogy a szeptember 11-i támadás a XXI. század legnagyobb ámítása és következményeit tekintve egyben legnagyobb bűnténye is, amelynek valódi kiagyalóit és tetteseit nem az afgán hegyekben kell keresni, hanem sokkal inkább a Fehér Ház lefüggönyözött, félhomályos termeiben, ahol néhány önkiválasztott gonosztevő jogot formált magának, dönteni élet és halál fölött, ha az érdekeik éppen úgy kívánják.

És ebből logikusan következik egy további, még sokkolóbb tény: ha nem arab terroristák, hanem titokzatos összeesküvők számlájára írható a New York-i ikertornyok lerombolása és a Pentagon elleni, megtévesztő öntámadás, de Oszama bin Laden mindezek ellenére magára vállalja a felelősséget, akkor egyértelmű, hogy az egykori CIA ügynök még mindig a cégnek dolgozik és csak további szem a láncban. Ha létezik még egyáltalán.

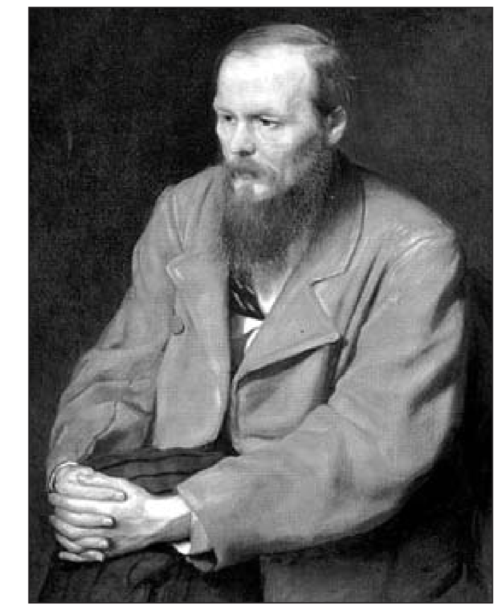
Aki megnézi és megérti ennek az eredeti filmfelvételekből készült dokumentációnak a mondanivalóját, annak számára egy világ fog összeomlani, egy olyan világ, amely hazugságokra, megtévesztésekre, ámításokra épült, hogy biztosítsa egy törpe kisebbség hatalmát és amely csak addig tart, amíg az emberiség elbutítására összeesküdött világterrorista média káros hatása érvényesülni tud.

Mialatt több mint hatvan évvel a második világháború befejezése után, a világ minden eldugott zugában még mindig állítólagos egykori náci háborús bűnösök után kutatnak, addig a valódi világterroristák demokratikus politikusoknak álcázva űzhetik gyalázatos üzelmeiket és az elbutított, közömbös emberiség asszisztálása mellett napról napra újabb és újabb hullahegyeket hagynak maguk után. Ők az emberiség legádázabb ellenségei, az igazi háborús bűnösök. Az egész józan emberiség érdeke, hogy legújabb kori történelmünk legnagyobb gonosztevőit leleplezzük és sorozatos tömeggyilkosságaikért végre elnyerjék méltó büntetésüket. Ez a film egy komoly bizonyíték bűnösségükre.

Dr. William L. Pierce

DOSZTOJEVSZKIJ A ZSIDÓKRÓL

Fjodor M. Dosztojevszkij (1821-1881) egyike a legnagyobb orosz íróknak. Mint egy szerény anyagi eszközökkel rendelkező orvos fiának alkalma volt tanulmányokat folytatni és mérnöki képzésben részesült. Mindazonáltal élettapasztalatában és írásaiban közel maradt Oroszország egyszerű népéhez.

Dosztojevszkij lángoló lelkű hazafi volt, de a radikális írók bizonyos körével való kapcsolata börtönbe juttatta 27 éves korában. Ezt követően halálra ítélték, az utolsó pillanatban kapott kegyelmet. Szibériába szállították, ahol 4 évet töltött egy kényszermunka-táborban. Ezután 7 évig közlegény volt az orosz hadsereg egyik szibériai egységében.

Szibériából hazatérve *Dosztojevszkij* számos regényt írt, köztük a *„Bűn és bűnhődés"*-t, a *„Karamazov testvérek"*-et. Minden műve hallatlan népszerűségnek örvendett. De az 1873-1881-es időszakban folytatásban közzétett *„Egy író naplója"* volt az, amely a legkifejezettebben fogalmazta meg a népe és Oroszország iránti érzéseit.

Dosztojevszkij Naplója nagyon sok olyan problémával foglalkozik, amelyek rendkívüli fontosságúak a honfitársai számára. Ez világosan mutatja éleslátását és érzékenységét, ami az összes orosz író közül az egyik legkedveltebbé tette. *Borisz Braszol*, aki az *„Egy író naplójá"-t* angolra fordította, így írta le az orosz nép reakcióját Dosztojevszkij 1881. február 9-én bekövetkezett halálára:

„Dosztojevszkij halálhíre azonnal elterjedt, mint az elektromos áram, Oroszország legtávolabbi részéig, és a gyász hulláma végigsöpört az emberek szívén... Hatalmas tömeg jelent meg a temetésén: férfiak és nők a társadalom minden osztályából – magas rangú államférfiak és elnyűtt prostituáltak, műveletlen parasztok és disztingvált írók, katonatisztek és tanult tudósok, hívő papok és hitetlen egyetemi hallgatók – mind ott voltak."

„Kit temetett még Oroszország ily nagy tisztelettel? Volt-e még egyetlen ilyen Oroszország híres írói közül? Bizony nem volt. Ebben a koporsóban egy nemes, emelkedett ember feküdt, egy ihletett próféta, akinek a gondolatai a hegycsúcsokhoz hasonlóan mindig az ég felé mutattak, és aki felismerte az ember remegő szívének mélységét összes küzdelmeivel, bűneivel, viharaival, rejtélyeivel, szenvedéseivel, szomorúságával, láthatatlan könnyeivel és lángoló szenvedélyével..."

Amennyire a népe szerette őt, Dosztojevszkij éppen úgy szerette a népét és megvetette ellenségeit, kizsákmányolóit. Legfőképpen ilyenek voltak az oroszországi zsidók. Dosztojevszkij korában mintegy 3 millióan voltak. Bizonyos zsidók a kazároktól származtak, egy déloroszországi ázsiai néptől, amely 1000 évvel korábban tért át a zsidó hitre. Más zsidók Nyugatról seregletttek Oroszországba a középkor folyamán, amikor erőszakkal kikergették őket minden nyugat-európai és közép-európai országból.

A zsidók a tisztes munkát megvetették, az orosz parasztokhoz és iparosokhoz úgy tapadtak, mint egy pióca-sereg. A pénzkölcsönzés, alkoholkereskedés és a fehér rabszolgaság voltak az ő „segítségüknek" kedvelt eszközei – és azok az eszközök, amelyekkel tönkre tették az orosz népet.

Oly nagy volt az oroszok gyűlölete a zsidó kínzóik iránt, hogy az orosz uralkodóknak speciális törvényeket kellett hozniuk, amelyek egyrészt védték a zsidókat, másrészt korlátozták az orosz népet kizsákmányoló tevékenységüket. Az utóbbiak között volt egy törvény, amely megtiltotta a zsidók letelepedését Közép-Oroszországban; ők a nyugati és délnyugati Oroszországba lettek szorítva (ez volt a „letelepedési terület"), ahol a leginkább koncentrálódtak Nagy Katalin uralkodása alatt, aki a XVIII. században kihirdette a letelepedési tilalmat.

Ezt a zsidók természetesen „üldözésnek" tekintették és szüntelenül jajveszékeltek, hogy nem hagyják őket rátelepedni Közép-Oroszország népére. Ez indította először Dosztojevszkijt arra, hogy írjon a zsidókérdésről. A Napló 1877 márciusában közzétett részében az író megjegyezte:

„...Tudom, hogy az egész világon biztosan nincs más nép, amely ennyit panaszkodna a sorsáról az övéik minden egyes lépését és szavát követően – a magaláztatásukról, a szenvedéseikről, a vértanúságukról. Még azt gondolhatná valaki, hogy nem ők azok, akik uralkodnak Európában, akik irányítják az értéktőzsdét, és ezért a politikát, a belügyeket és az államok erkölcsét."

Dosztojevszkij, aki mélységeiben megismerte a zsidókat és azok személyes magatartását az orosz vendéglátóikkal szemben, először, mint kisfiú szülei kis birtokán, ahol megfigyelte a zsidók viselkedését a helyi parasztokkal szemben, majd a börtönben, ahol megfigyelte a zsidó foglyok tartózkodó magatartását az orosz foglyokkal szemben, ezen továbblépve azon gondolkodott, mi történne az oroszokkal, ha a zsidók valaha kezükbe veszik a gyeplőt:

„…Nos, mi történne, ha Oroszországban nem három millió zsidó lenne, hanem három millió orosz és nyolcvan millió zsidó – nos, mivé alakítanák ők az oroszokat, és hogyan bánnának velük? Megengednék-e, hogy ugyanolyan jogokra tegyenek szert? Megengednék-e nekik a szabad vallásgyakorlatot maguk között? Nem alakítanák-e át őket rabszolgákká? Vagy ami még rosszabb nem fosztanák-e ki Őket teljesen? Nem mészárolnák-e le őket az utolsó emberig, a teljes kiirtásukig, ahogy tették az idegenekkel a régi időkben, az ősi történelmük idején?"

Ez a spekuláció, rémisztően prófétaivá vált, mivel alig több, mint négy, évtized múlva a vérszomjas zsidó népbiztosok, akik a bolsevik vezérek zömét alkották, irányították az oroszok lemészárlását, milliószámra.

Dosztojevszkij helyesen azonosította a zsidók erejének titkát – valójában annak titkát, hogy fennmaradtak 4000 éven keresztül –, mint a kizárólagosságukat, mélyen beléjük rögzött szemléletüket, amellyel az egész nem-zsidó világot, mint idegen, alsóbbrendű és ellenséges dolgot tekintik. Ez a szemlélet indítja a zsidókat arra, hogy magukra mindig úgy gondoljanak, mint akiknek sajátságos helyzetük, illetve állapotuk van. Még akkor is, amikor a legbehízelgőbb módon meg akarják győzni a nem-zsidókat, hogy, ők pontosan olyanok, mint bárki más, fenntartják a belső magatartását egy népnek, egy olyan népnek, amely speciális közösséget alkot a nagyobb közösségen belül. Dosztojevszkij rámutat:

„...Lehetséges körvonalazni ennek az 'állam az államban' magatartásnak bizonyos tüneteit, még ha csupán külsőleg is. Ezek a tünetek: idegenkedés és elidegenedés a vallási dogma terén; az összeolvadás lehetetlensége, az a hit, hogy a világon kizárólag egy nemzet létezik: a zsidó, és még ha léteznek is más nemzetek, azt kell feltételezni, mintha nem léteznének. Lépj ki a népek családjából, és formáld meg a saját lényedet és meg fogod tudni, hogy ettől kezdve te vagy az egyetlen Isten előtt. Irtsd ki a többieket, vagy tedd őket rabszolgává. Higgyél az egész világ meghódításában, ragaszkodj a hithez, hogy minden alá lesz vetve neked. Nagyon utálj mindent, és ne közösködjél senkivel az életmódodban. És még ha el is veszted a földet, a politikai individualitásodat, és szétszórnak szerte a Földön, a nemzetek között, – sohase nyugtalankodjál; higgyél mindabban, amit ígértem neked egyszer s mindenkorra: higgyél abban, hogy mindez elmúlik, és közben élj, gyűlölj, egyesülj, zsákmányolj ki – és várj, várj..."

Csodálkozhatunk-e azon, hogy noha gyakorlatilag minden középiskolai végzettségű amerikai olvasta vagy a *„Bűn és bűnhődés"*-t, vagy a *„Karamazov testvérek"*-et, az *„Egy író naplója"* olyan mű, amelyet országunk irányított oktatási és publikációs vezető rétege szép csendesen feledésre ítélt? Az *„Egy író naplója*" című művének egyetlen amerikai kiadása van jelenleg a *„Books in Print"*-ben, kiadója a kis specialitásokat közzétevő *Octogon Books*. Amely a könyvtárak számára árulja a könyvet megfizethetetlen áron. Az ára bizonyosan távol tartja ezt a könyvet a kíváncsi amerikai olvasóktól.

Azok a szerencsések, akik elég ügyesek ahhoz, hogy kölcsönözzenek egy példányt ebből a könyvből, sokkal többet olvashatnak Dosztojevszkij mélyen szántó megjegyzéseiből az oroszországi zsidóknak a XIX. századi orosz nép iránti magatartásával és viselkedésével kapcsolatban. Dosztojevszkij különösen a szegény, tudatlan, elhagyatott orosz parasztoknak a telhetetlenül kapzsi, teljesen szívtelen zsidók általi kizsákmányolását ítélte el. Például:

„Így a zsidóság pontosan ott gyarapszik, ahol a nép még mindig tudatlan, nem szabad, illetve gazdaságilag elmaradt. Itt van a zsidóság szabad terepe. Ahelyett, hogy a maga befolyásával emelné az oktatás színvonalát, ahelyett, hogy gyarapítaná a tudást, és gazdasági jólétet hozna létre a hazai nép körében, ahelyett a zsidó, ahol letelepedett, még inkább megalázta és lezüllesztette a népet, ott az emberiesség még jobban lesüllyedt, és az oktatás színvonala még alacsonyabb lett; ott az embertelen nyomor és vele együtt a kétségbeesés még borzasztóbb módon elterjedt. Kérdezzétek meg az őshonos népességet a határmenti vidékeken: mi mozgatja a zsidót –, és mi mozgatta évszázadokon át? Ezt az egyöntetű választ fogjátok kapni: a könyörtelenség. Őt oly sok évszázadon át csak az irántunk való könyörtelenség mozgatta, csak a vérünket és verejtékünket szomjazta!"

„És valójában a zsidók egész tevékenysége ezeken a határmenti vidékeken abból áll, hogy az őshonos népességet amennyire lehetséges, elkerülhetetlenül függő helyzetbe hozzák maguktól, előnyt szerezve a helyi törvényekből. Ők mindig úgy intézik, hogy baráti viszonyban legyenek azokkal, akiktől a nép sorsa függ. Kutass még egy másik törzset az Oroszországban élő idegenek között, amely versenyezhetne a zsidó befolyással ebben az összefüggésben! Nem fogtok találni ilyen törzset. Ebben a tekintetben a zsidó megőrzi a maga eredetiségét a más oroszországi idegenekkel összehasonlítva, és természetesen ennek oka az ő 'állam az államban' helyzete, aminek a szelleme könyörtelenséget sugall minden iránt, ami nem-zsidó, tekintet nélkül minden nép és törzs iránt, minden emberi teremtménnyel szemben, aki nem-zsidó..."

„Nos, ha valami módon, valamilyen oknál fogva, a mi falusi közösségünk (vagyis az orosz paraszt-társadalom intézményesült rendszere) elkerülhetetlenül szétesik, mi az a közösség, amely megvédi a mi szegény, őshonos parasztjainkat oly sok rossz ellen; ha a zsidó és az ő egész közössége (vagyis a szervezett zsidóság) azonnal, elkerülhetetlenül rátámad a magára maradt, tapasztalatlan, ellenállásra képtelen parasztra. Mi, és ki van megvédve jelenleg közösségileg? Természetesen, rögtön ez lenne az ő vége: az ő egész vagyona, egész ereje már a következő napon a zsidó hatalma alá kerülne, és egy olyan kort biztosítana, amely nemcsak a jobbágyság korával, hanem még a tatár iga korával is összehasonlítható lenne."

Ismét, milyen tragikusan, a próféta beszélt Dosztojevszkijből!

National Vanguard, 72. szám, 1979

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Jaine Gardener:

ABORTUSZ: A KÓSER MÉSZÁRLÁS

Ki mozgatja az abortusz-ipart az USA-ban? Akarnak megkockáztatni egy sejtést? **Ha azt mondják, hogy a fő mozgatók és propagálók az abortusz-mozgalom mögött a zsidók, akkor megnyerik a nagydíjat.**

Amíg természetesen a szaporodást vállaló zsidókat zavarja az abortuszok magas arányszáma az USA-ban és Izraelben, megkockáztatom azt az állítást, hogy ők bizonyosan kisebbségben vannak, különösen az USA-ban. Azt, hogy a zsidók mennyire semmibe veszik a nem-zsidók életét az élet minden szakaszában, jól tükrözi a zsidó orvosok által végrehajtott abortuszok száma (az abortuszok mintegy felét zsidó orvosok végzik), és a zsidó tulajdonban lévő „női klinikák" (az ilyen klinikák mintegy fele zsidó tulajdonban van), ami kiugró arányszám, ha figyelembe vesszük, hogy a zsidók a népességünk kis százalékát alkotják.

Különböző emberek nyilvánosan kommentálták már a zsidók aránytalanul nagy számát az abortuszhoz való jogot követelő mozgalomban. Például Kenneth Mitzner, a Neohitlerizmus Elleni életpárti Liga (The Pro-Life League Against Neo-Hitlerizm) alapítója ezt mondta: **„Tragikus, de bizonyíthatóan igaz tény, hogy az abortuszt pártoló mozgalom legtöbb vezetője zsidó származású."**

Mindenekelőtt vizsgáljuk meg, hogy vélekedik a Talmud az abortuszról. A Misna, a Talmud első része forrásul szolgál annak a zsidó állapotnak megértésére, miszerint az élet csak a születéskor kezdődik, amikor hitük szerint a test egyesül a lélekkel. Ameddig a magzat, illetve annak a legfontosabb része, a feje nem jön világra, nem lehet szó „nefesről" (emberi lélekről), ezért egy meg nem született magzat nem tekinthető élőlénynek a születésig.

Az Ószövetségben a Kiv. 21, 22-25 azt mondja, hogy a zsidók nem tekintették a meg nem született életét emberi lénynek, ami tükröződik ennek az időszaknak a törvényeiben:

„Ha férfiak veszekednek, s az egyikük megüt egy terhes asszonyt, és az elvetél, de más baja nem történik, akkora kártérítést köteles fizetni az illető, amekkorát az asszony férje követel, és amennyit a bírák megítélnek. Ha azonban az asszony belehal, akkor adjon életet az életért. Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért, égetésért égetést, sérülésért sérülést."

„Szószerinti értelemben és az értelmezés szerint ez a szöveg lefekteti azt az alapvető jogi elvet, hogy a magzat elpusztítása nem tekinthető büntethető gyilkosságnak. A meg nem született halála csak pénzbírsággal büntethető, és főbenjáró büntetés nem alkalmazható. Csak ha az anyát éri sérelem, vagyis, ha az anyát megölik, a főbenjáró büntetésre vonatkozó törvénynek akkor van jogkövetkezménye."

Az abortusz zsidó-talmudi szemlélete nyilvánvalóan nyugtalanító, mivel ha a magzat nem tekinthető élőlénynek a születésig, ez csak azt jelentheti, hogy a Talmud alapján álló zsidóknak nem lenne semmi problémája az abortusszal, semmilyen okból, a terhesség bármely stádiumában, egészen a születésig. Vitathatatlan, hogy egy magzat élőlény, és borzasztó arra gondolni, hogy az abortuszt pártoló zsidók kiegyeznének egy egészséges, életképes magzat elpusztításával is, függetlenül attól, hogy az abortuszra a terhesség milyen szakaszában kerülne sor.

Országunkban a zsidók széleskörűen támogatják az abortuszt, és az USA-ban különféle zsidó szervezetek nyíltan, szégyenkezés nélkül kiállnak az abortusz mellett. Ilyen szervezetek:

Amerikai Zsidó Bizottság
Amerikai Zsidó Kongresszus
B' nai B' rith Asszonyok
Amerikai [Reform] Rabbik Konferenciája
Rekonstrukcionista Kongregációk Szövetsége
Hadissz Asszonyok
Zsidó Munka Bizottság
Na'amat USA
Templomos [Reform] Testvériség Országos Szövetsége
Zsidó Asszonyok Országos Tanácsa
Új Zsidó Munkaterv
Észak-Amerikai Templomos Fiatalság
Rabbinikus Gyülekezet
Amerikai Héber Reform Kongregációk Uniója
Amerika Konzervatív Egyesült Zsinagógái
Konzervatív Judaizmust pártoló Asszonyok Ligája

Számos zsidó orvos, valamint sok nem-hivatásos férfi és nő igen nagy részét alkotja a bárki kérésére elvégzendő abortusz amerikai támogatóinak. Íme, egy nem-teljes lista:

„Az USA-ban az abortuszhoz való jogot követelők legbefolyásosabb csoportjának – az Abortuszhoz való Jogot követelők Országos Akciók Ligájának (a NARAL-nak) – mind a négy eredeti alapítója zsidó származású volt, köztük a jelenleg élet-párti Dr. Bernard Nathanson is.

Dr. Christopher Tietze a Népesedési Intézetben és a Tervezett Szülőség Nemzetközi Szövetségében dolgozott, és bárki másnál többet tett az ártatlan meg nem született gyermekek világméretű lemészárlásáért.

Dr. Alan Guttmacher a tervezett Szülőség Amerikai Szövetségének elnöke volt több mint egy évtizedig, valamint az orvosok Tervezett Szülőségének alapítója. Minden más orvosnál többet tett az abortusz előmozdítása érdekében országunkban. Sőt az USA-ban bizonyos csoportok számára a kötelező abortuszt és sterilizációt is védelmezte.

Dr. Etienne-Emilie Baulieu, az RU-486 abortusz-tabletta feltalálója, egy Leon Blum nevű orvos gyermekeként 1926-ban született. 1942-ben változtatta meg nevét.

Paul Ehrlich stanfordi professzor a túlnépesedési mítosz „atyja". A népesedési bomba volt a „szikra", amely lángra lobbantotta a születések elleni mozgalmat.

Lawrence Lader (new-yorki egyetemi professzor és a NARAL társalapítója), az abortusz-propagandisták királya több, kitalálásokkal és leplezetlen hazugságokkal bővelkedő könyvnek a szerzője. Ezek a könyvek segítették az abortusz elterjedését az egész világon… Ladert tizenegyszer idézték a Roe v. Wade-ben, mivel olyan üzenete volt, amit a bírák hallani akartak. (Ugyanebben a döntésben a világ vezető magzatkutatójának, Dr. A. W. Liley-nek tanúvallomását teljesen figyelmen kívül hagyták, mivel döntő módon aláásta a bíróság döntését. (…Lader volt az alapítója a Mozgósítás az Abortuszhoz való Jogokért (ARM) is, amely beperelte bíróságilag az Adóhivatalt, egy arra irányuló sikertelen kísérlet keretében, hogy vonják vissza a katolikus egyház adómentességét, mivel utóbbi túlságos hatékonysággal ellenezte az abortuszt. Ő volt az egyik fő indítványozója az RU-486 abortusz-tablettának is."

A fent említett Dr. Christopher Tietze, aki néhány évvel ezelőtt halt meg, némileg lehangoló örökséget hagyott hátra. Létezik egy Dr. Tietze Díj, amelyet az Országos Abortusz Szövetség adományoz azoknak az orvosoknak, akik az abortusz-iparhoz hozzájárultak, előmozdítása érdekében fáradoztak, minőségi tevékenységet fejtettek ki az abortusz területén.

Természetesen, nemcsak az orvosi hivatás zsidó képviselői játszanak az abortusz ügyében vezető szerepet. Beteges ügyükben bizonyosan segítséget és támogatást kaptak különböző törvényhozóktól, különösen Anthony Bielenson szenátortól Kaliforniában és Albert Blumenthal szenátortól New York-ban, akik vezető támogatói voltak a törvényesített abortusznak a saját államukban és országunkban.

Bizonyított tény, hogy léteznek más baloldali szervezetek is, amelyek lelkes támogatói a bárki kérésére elvégzendő abortusznak, és amelyekben számos zsidó vesz részt, nevezetesen az Amerikai Polgárjogi Unió (ACLU), amely leginkább ellenezte az abortusz korlátozását célzó törvényjavaslatokat, azután Norman Lear szervezete, Az Emberek az Amerikai útért, amely erőteljesen támogatja az abortuszt. Még a Rágalmazás Elleni Liga is – egyáltalán nem meglepő módon – erőteljesen az abortuszpárti oldalon áll. 2007. április 19-én nyilvánosan hangot adott ez a szervezet nemtetszésének, hogy az USA Legfelsőbb Bírósága támogatta az abortusz szövetségi törvényi korlátozását. A Rágalmazás Elleni Liga így fogalmazott:

„Mélységesen nyugtalanít bennünket, hogy a Legfelsőbb Bíróság elrendelte az abortusz korlátozását. Azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság első ízben olyan abortusz-törvényt támogat, amely nem tartalmaz kivételt a nő egészsége érdekében, aláaknázza a nőnek azt a jogát, hogy a lelkiismeretével és hitének követelményeivel összhangban döntsön és cselekedjen. Mi továbbra is úgy véljük, hogy az amerikaiaknak rendelkezniük kell azzal a szabadsággal, hogy állami beavatkozás nélkül meghozhassák lelkiismereti és egészségügyi nehéz döntéseiket."

Az abortuszhoz való jogok igen nagy mértékben lakmusz-papírrá váltak országunkban egy megválasztott demokratikus képviselő számára, ahogy ezt az olyan katolikusoknak, mint Ted Kennedy szenátornak és másoknak abortuszt pártoló állásfoglalása tanúsítja. „Az USA Szenátusának 41 zsidó származású tagja közül az utóbbi 20 évben 32 (vagyis 80%) volt harsányan abortuszt pártoló."

A Gloria Steinemhez és Betty Friedanhez hasonló zsidó nők által vezetett radikális feminista mozgalom szilárd mozgatóerő volt az abortuszt pártoló mozgalom mögött kezdettől fogva. Utálatuk a család és országunkban a nők által elképzelt férfi-elnyomás iránt, valamint az a hitük, hogy a nemi szerepek társadalmi képződmények és nem született sajátosságok okozták azt, hogy késztetést éreztek az abortusznak, mint a nagy kiegyenlítőnek a támogatására, amely megszabadítja a nőket az anyai „elnyomott" szerepüktől.

Simone Weilt, az egykori francia egészségügyi minisztert és „auschwitzi túlélőt", az abortusz franciaországi legalizálásáért indított mozgalom vezetőjét sokat idézték, aki ezt mondta: **„Az a szándékunk, hogy megsemmisítsük a családot. A legjobb út ennek elérésére megtámadni annak leggyengébb tagját, a meg nem született gyermeket."**

Kate Michaelman egy másik példa. Michaelman, a NARAL Pro-Choice America elnöke 1985-től 2004-ig, sok éven át előterében volt országunk egyik legtöbb veszekedést kiváltó, legmegosztóbb vitájának. Attól kezdve a Roe Vs. Wade, NARAL Pro-Choice America, amely azzal dicsekszik, hogy több mint 1 millió tagja van, lett az országunkban a fő támogatója annak, hogy „a nőknek joguk legyen választani".

A NARAL különféle politikai akció-bizottságokon keresztül aktív módon támogatja az abortusz várományosainak választását. Teljes súlyával igyekszik befolyásolni a Kongresszust, hogy harcoljon minden abortuszellenes törvényjavaslat ellen, és támogasson minden olyan törvényjavaslatot, amely védi az abortuszhoz való jogot és kiterjeszteni a nők hozzáférését a „reproduktív egészségügyi kezeléshez".

A Lichter-Rothman tanulmányt (amelynek mindkét szerzője történetesen zsidó) hivatalosan betiltották, és könnyű elképzelni, miért. Információja a média személyiségeiről és az abortusz melletti állásfoglalásukról meghökkentő, de nem meglepő. Az adatok:

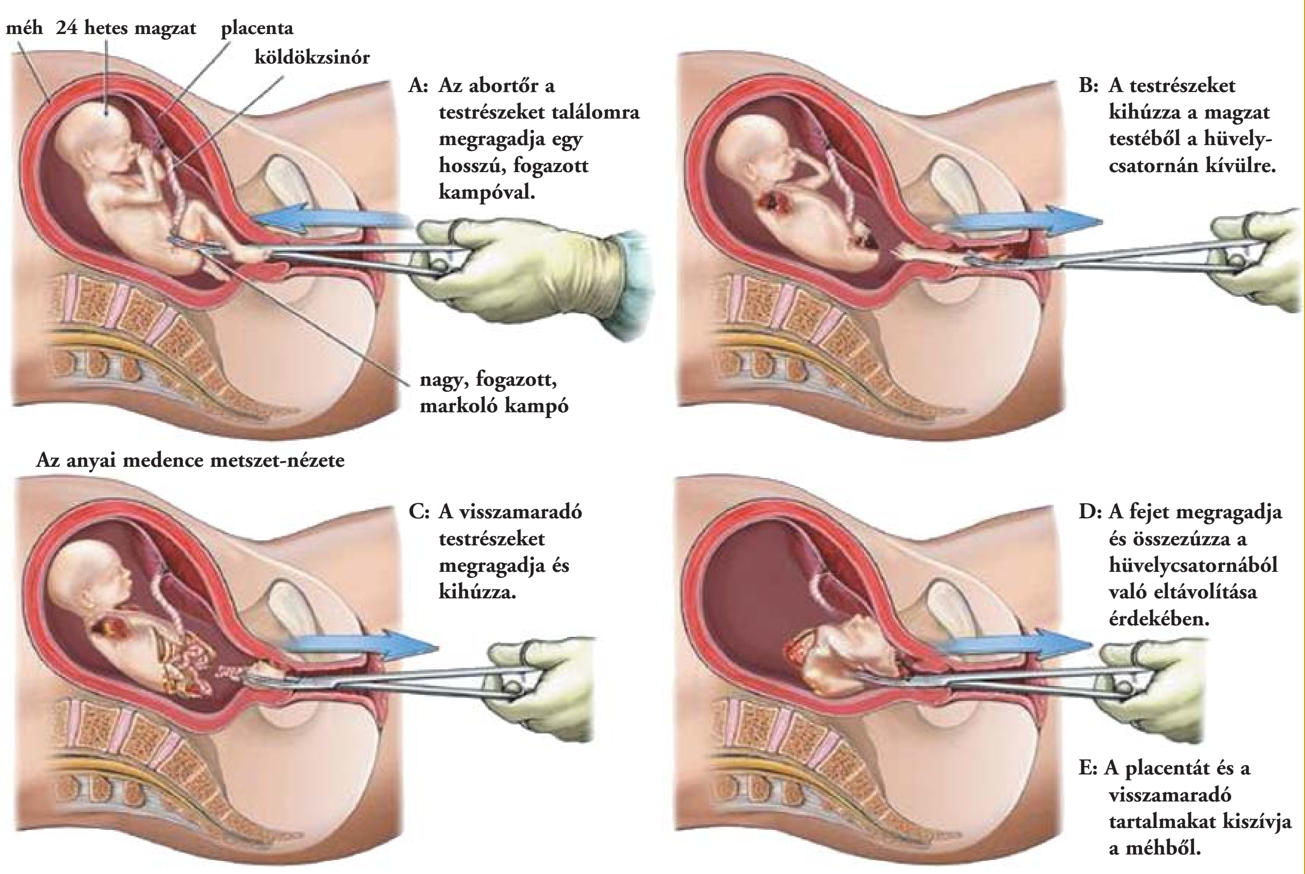
„A filmipar vezetői: 95% abortusz-párti, 62% zsidó; a televízió-ipar vezetői: 97% abortusz-párti, 59% zsidó; az újság-ipar vezetői: 90% abortusz-párti, 23% zsidó."

Zsidó csoportok állandóan részt vesznek azoknak a törekvéseknek pénzelésében, amelyek arra irányulnak, hogy az abortuszhoz való jog kérdését előtérben tartsák, tízmillió dollárokat költve annak biztosítására, hogy az abortusz legális maradjon. Az Amerikai Zsidó Kongresszus 1989. február 28-án egy teljes oldalt betöltő cikket tett közzé a *New York Times*-ban *„Az abortusz és az élet szentsége"* címmel, amely megdöbbentő módon 30 000 dollárba került. A meg nem született gyermekek meggyilkolásához való jog biztosítása magas költségekkel jár.

A sajtó a zsidóknak gyakran jelentős sajtóvisszhangot és jelentős hátszelet biztosít. Amikor Dr. Barnett Slepian (egy abortusz-támogató, akit később egy abortuszellenes aktivista agyonlőtt) baseball-ütővel fejbe verte a magzati élet védelme érdekében tüntetők egyikét (és ezzel súlyos sérülést okozott), mert körülkeríteni merészelte az ő otthonát, az újságírók nemcsak kettős mércét alkalmaztak magatartása mentegetésével, hanem azt is állították, hogy Slepian azért lett kiszemelve a bekerítésre, mert zsidó, és ezért a magzati életet pártolók akciói antiszemita jellegűek voltak.

Marilynn Buckham, egy abortusz-klinika tulajdonosa azt mondta a *Buffalo News*-nak, hogy Slepian otthonának bekerítése nem volt egyéb, mint vallási üldözés, és azért támadta a keresztényeket, mivel nem tisztelik más emberek vallási meggyőződését. Slepian testi sértési perének következményeként a bíróság megállapította, hogy az ▶

EGY 24 HETES MAGZAT TÁGÍTÁSOS-ÜRÍTÉSES ABORTUSZA

▶ abortusz-pártoló New Yorkban lévő otthonának bekerítése jogtalan volt, és ezt a tettet 500 dollár pénzbüntetéssel és 6 hónapi elzárással torolta meg.

Kanadában az abortusz vezető támogatója Dr. Henry Morgentaler, a koncentrációs tábornak egy másik „túlélője", aki Kanada egyik legügyesebb, legtermékenyebb és leghírhedtebb abortusz-támogatójává vált, aki kérkedett a kanadai joggal és illegális klinikát létesített Kanadában, ahol a kanadai joggal ellentétes abortuszokat végzett, és amelynek biztonságáról a kanadai rendőrség gondoskodott. Morgentaler egyik mondását egyszer így idézték: **„Az foglalt le éveken át, hogy meg kell szabadulnom ettől a képzettől [a koncentrációs táborokban átélt tehetetlenségemtől]. És ehhez abszolút szükségszerű volt szembekerülni a hatósággal – mindegy, hogy milyen hatóság az."**

Szomorú realitás, hogy Morgentaler egyfajta ikon lett Kanadában, egy olyan ember, akit a nők jogainak védelmezőjeként tisztelnek. Henry Morgentalernek 82 éves korában a jogból tiszteletbeli doktori címet adtak a Nyugat-Ontariói Egyetemen. Morgentaler a hallgatóság előtt beszédet mondott. Kijelentette, hogy osztozik azok ünneplésében, akik megkapják a maguk fokozatát, és azt mondta, úgy hiszi, hogy az abortuszok végzése a maga részéről biztonságos és törvényes volt, és **„jótevője volt a társadalomnak"**, s egyben biztatta a diplomát elnyerőket, hogy álljanak ki a maguk jogaiért. A közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy a kanadaiak nagy többsége abortusz-párti, és bizonyosan számos kanadai úgy tartja, hogy a szemlélete nagyrészt Henry Morgentaler befolyásának tulajdonítható.

És ebből már érthetik az egészet. Noha abszolút tény, hogy országunkban jelentős számú nem-zsidó vesz részt az abortusz-iparban, bizonyos, hogy a zsidók aránytalan nagy számban vannak képviselve benne, mint az abortuszhoz való jog védelmezői, és a zsidók alkotják az abortuszt végzőknek és az abortusz-klinikák tulajdonosainak mintegy felét. Ez megdöbbentő tény, figyelembe véve, hogy országunkban a zsidók a lakosságnak csupán 2%-át képezik.

És miért van ez a helyzet? Mert ők gyűlölik a nem-zsidókat, és minden rendelkezésükre álló eszközzel törekednek az elpusztításukra. Nyilván vannak zsidók, akik ellenzik az abortuszt, de biztosan sokan vannak, akik nemcsak megbocsátják, hanem szorgalmazzák is azt. És nemcsak a terhesség korai szakaszában, hanem sokan közülük lelkiismeret-furdalás nélkül elvégzik az abortuszt a terhesség bármely stádiumában, olyan okok miatt, amelyek között nem szerepel az anya életének kockázata vagy a magzat súlyos abnormitása. Ők elvégzik azt minden időben, minden okból.

Ez csupán egy további része az ellenségeik, a gojok megsemmisítésére irányuló zsidó szupremácista tervnek; nem számít, hogy mit kell tenniük a mi elpusztításunk biztosítása végett. Mi útjában állunk a tervük sikeres megvalósításának.

Szembe kell szállni velük. Meg nem védeni a meg nem született gyermek életét ebben az életszakaszban lelkiismeretlenség.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

SEBÉSZETI ABORTUSZOK

Az abortusznak számos módszere van. Az alkalmazott eljárás nagyrészt a terhesség stádiumától és a meg nem született gyermek mértékétől függ. Dr. J. C. Willke az „Abortion Questions and Answers" („Az abortuszra vonatkozó kérdések és válaszok") (Hayes Co., Cincinnati, 1985) című könyvében az abortusz módszereit három fő kategóriába osztotta: vannak olyan abortuszok, amelyek behatolnak a méhbe és megölik a gyermeket olyan eszközökkel, amelyek a méhbe a méhnyakon keresztül hatolnak be; továbbá, vannak olyan abortuszok, amelyek a meg nem született gyermeket gyógyszerek alkalmazásával ölik meg, majd előidézik a vajúdást, és a halott bébi születését; és végül vannak olyanok is, amelyek a méhbe hasi műtét útján hatolnak be.

A méh tágítása az abortusz méhnyaki módszerei esetén szükséges. A tágítás szokásos módszere egy sor növekvő méretű eszköz bevezetése a méhbe. A tágító eszközök végtelen sorát, a görbe fémeszközöket a méhnyak olyan méretű megnyitására használják, hogy elégségesen alkalmazkodjék az abortusz eszközeihez. A normális szüléssel ellentétben, ahol a tágulás lassan megy végbe sok órás időszakon át, az abortőr által alkalmazott erőteljes nyújtás a méhnyak megnyitása érdekében másodpercek kérdése. A méhnyak ezen idő előtti, természetellenes nyújtása maradandó testi sérülést okozhat az anya számára.

Laminariát (víztelenített lemezmoszatot, általában tengeri algát) alkalmaznak olykor a méhnyak károsodásának csökkentésére. Ezt egy nappal az abortusz kitűzött napja előtt bevezetik a méhnyakba. Ott magába szívja a vizet, megduzzad és fokozatosan nyomást gyakorol a méhnyakra, elősegítve annak megnyílását az abortusz folyamata alatt.

Nyolc hetes magzat

A 8-9. héten kezdenek formálódni a szemhéjak, és megjelenik a haj**. A 9-10. héten** a magzat szopja a hüvelykujját, bukfencezik, ugrál, képes hunyorítani, szemét bezárni a fény elől, homlokát ráncolni, nyelni és mozgatni a nyelvét.

A fejlődésnek ebben a korai stádiumában a szívó abortuszokat egy kis cső alkalmazásával végzik. Ez a méhnyak kis tágítását teszi szükségessé. Ezt „menstruációs eltávolításnak" nevezik. Mindazonáltal, ha a magzatból nem távolítanak el minden maradványt, fertőzés jön létre, ami a méhnyak teljes tágítását és a méh kikaparását teszi szükségessé.

Szívásos abortusz

A terhesség **első 12 hetében** ez az abortusz legáltalánosabb módszere. Általában helyi érzéstelenítést adnak az anyának, és a méhnyakot gyorsan kitágítják. Egy szívó eszközt (egy éktámaszos csúccsal rendelkező üres csövet) vezetnek be a méhbe. Ezt az eszközt azután egy áttetsző cső összeköti egy vákuum-géppel. A vákuum-szívó huszonkilencszer erősebb, mint egy háztartási porszívó, feldarabolja a magzatot és a placentát kis részekre, azután a csövön át egy palackba szívja, amelyet eldobnak.

Tágítás és kaparás

Ez a módszer hasonló a szívási módszerhez, de itt hozzájárul egy horog formájú kés (a curette) bevezetése, amely a magzatot feldarabolja. A feldarabolt részeket a méhnyakon keresztül kikaparják és eldobják. [Megjegyzendő, hogy ezt az abortusz-módszert nem szabad összetéveszteni gyógyító célzatú tágító és kaparó tevékenységgel, amelynek más okai vannak, mint a terhesség]

A tizenkét hetes magzat

A harmadik hónap végén minden artéria jelen van, közöttük a szívkoszorúér is. A vér ezeken az ereken keresztül kering a test minden részébe.

A szív ebben a magzati időszakban 110-160-at ver percenként. A máj és a lép minden vérsejtet létrehozott, és ezt a feladatot gyorsan átveszi a csontvelő. Az immunitás szempontjából fontos fehér vérsejtek kialakultak a nyirokcsomókban és a csecsemőmirigyben.

A hangszalagok kialakultak, a gyermek képes sírni és időnként halkan hangot is ad. Az agy teljesen kialakult, és a gyermek képes fájdalmat érezni. A magzat képes szopni a hüvelykujját. A szemhéjak most fedik a szemet, és csukva maradnak a hetedik hónapig a finom optikai idegszövetek védelmére.

14. hét – Az izmok megnyúlnak és szervezetté váltak. Az anya tüstént megérzi a magzat első nyugtalanságait, amikor rugdalózik és mozog a méhben.

15. hét – A magzatnak vannak ízlelő bimbói és képes ízlelni az anya ételeit.

16. hét – 5 és fél hüvelyk hosszúságú, és 6 uncia súlyú. A szemöldök, szempilla, finom haj megjelenik. A magzat képes markolni a kezével, rugdalózni, sőt bukfencezni.

A tizennyolc hetes magzat

A magzat most mintegy 5 hüvelyk hosszú, pislog, markol és mozgatja a száját. Haj nő a fején, és szőr a testén.

20. hét – A magzat képes hallani és felismerni az anya hangját. Noha még kicsiny és törékeny, gyorsan növekszik, és valószínűleg életben marad, ha ebben az időszakban megszületik. A körmök és az ujjlenyomatok megjelennek. A nemi szervek láthatók. Ultrahangos eszköz segítségével az orvos megállapíthatja, hogy a magzat lány vagy fiú.

Tágítás és ürítés

Ezt a módszert a terhesség **18. heténél** alkalmazzák. A tágításos és kaparásos abortusznál alkalmazott horog alakú kés helyett egy fogópárt vezetnek be a méhbe a magzat részeinek megragadására. A fogó fogai megcsavarják és feldarabolják a magzat csontjait. Ezt a folyamatot addig ismétlik, amíg a magzat teljesen fel nem darabolódik, és el nem távolítják. Általában a hátgerincet ketté kell roppantani és a koponyát össze kell törni az eltávolításuk érdekében.

Sóval való mérgezés (só-injekció)

A 16. hét után használatos, amikor elég folyadék összegyűlt. Egy hosszú tű segítségével beadnak egy erős sóoldatot az anya hasán keresztül a magzat burkába. A magzat ▶

▶lenyeli ezt a folyadékot, és az megmérgezi őt. Maró hatású is ez az oldat, leégeti a bőr külső rétegét. Általában a magzat egy órán belül meghal ettől. 24 órán belül elkezdődik a vajúdás, és az anya halott vagy haldokló csecsemőt hoz a világra. (Számos esetben az ilyen csecsemők élve születtek. Ezeket általában gondozás nélkül hagyják meghalni. De néhány csecsemő életben maradt, és később örökbe fogadták.)

Hat hónapos magzat

A **6 hónapos** magzatot finom, pihés, lanugo-nak nevezett szőrzet fedi. A lágy bőrt viaszos állagú, vernixnek nevezett anyag védi. Ennek az anyagnak egy része esetleg még jelen van a gyermek bőrén a megszületéskor, és akkor gyorsan felszívódik. A magzat lélegzése úgy történik, hogy magzatburki folyadékot szív be a kialakuló tüdőkbe.

Prostaglandin (kémiai) abortusz

Az abortusznak ezt a kémiai szereket alkalmazó formáját az Upjohn gyógyszerészeti társaság alakította ki, amely a méh intenzív összehúzódását okozza, és ez kinyomja a fejlődő magzatot. Az összehúzódások hevesebbek a normális, természetes összehúzódásoknál, úgyhogy ezek a magzatot többnyire megölik – némelyiket lefejezik. De sok magzat élve született.

Császármetszés vagy hiszterotómia

Főleg a terhesség **utolsó 3 hónapjában** alkalmazzák. A méhbe sebészeti úton hatolnak be, a hasfalon keresztül. A technika hasonló a császármetszéses szüléshez, kivéve, hogy császármetszéses abortusz esetén a köldökzsinórt általában akkor vágják el, amikor a magzat még a méhben van, ezáltal elzárják az oxigén-ellátását, és ez fulladást okoz. Némelykor a magzatot élve távolítják el, és egyszerűen hagyják egy sarokban meghalni: nem törődnek vele, vagy kiteszik a hidegre.

30. hét – Néhány hónapra a köldökzsinór lett a magzatot az anyával összekötő, életet biztosító tényező. A táplálék az anya véréből a placentán át, a köldökzsinóron keresztül kerül a magzatba. Ha az anya valamilyen mérgező anyagot (drogokat vagy alkoholt) vesz magához, a magzat ezeket ugyanúgy magához veszi.

32. hét – A magzat a nap 90-95%-át átalussza és némelykor REM-alvás tapasztalható, ami az álom jele.

A részleges-szülési abortusz 5 lépése:

1: Az abortőr ultrahangtól vezérelve megragadja a magzat lábát a fogóval.
2: A magzat lábát kihúzza a szülési csatornába.
3: Az abortőr kihúzza a magzat teljes testét, kivéve a fejét.
4: Az abortőr bepréseli az ollót a magzat koponyájába. Azután az olló kinyílik, hogy tágítsa a koponyát.
5: Az ollót eltávolítják és a szívási katétert bevezetik. A magzat agyvelejét kiszívják, és ez azt okozza, hogy a koponya összeesik. Azután a halott magzatot eltávolítják.

40. hét – A magzat most megközelítőleg 7 és fél font súlyú; életképes az anyai méhen kívül. A szüléskor a placenta leválik a méh oldaláról, és a köldökzsinór megszűnik, mivel a gyermek a levegőből kezd lélegezni. A gyermek lélegzése változásokat idéz elő a szív struktúrájában és az artériákban, amelyek az összes vért arra késztetik, hogy haladjon keresztül a tüdőkön.

Egy részleges-szülési abortusz ezen színes illusztrációi egy ohiói abortőr ismeretterjesztő írása alapján készültek, amely lépésről lépésre kifejti, hogyan végzik az eljárást. Ezek a rajzok pontosan bemutatnak egy huszonnégy hetes magzaton végzett részleges-születési abortuszt. A legtöbb részleges-születési abortuszt a terhesség 20-26. hetében végzik (vagyis az ötödik és hatodik hónapban), sőt némelyeket még később. A képek Tanja Butler művészi munkái. A rajzok pontosságát igazoló, orvosi szakvéleményt tartalmazó levél alább található. A részleges-szülési abortusz és az emberölés közötti különbség csupán három hüvelyk…

MIT JELENT AZ ABORTUSZ A MEG NEM SZÜLETETT GYERMEKEK SZÁMÁRA?

Az igazsághoz hozzátartoznak a precíz módszerek, amelyekkel az abortusz elpusztítja a meg nem született gyermekeket. A korai abortuszokat szívó eszközökkel lehet végrehajtani, mivel a magzati csontok a porcok még nem keményedtek meg. A legkorábbi stádiumában ez pürés állapotban lévő maradványokat eredményez. Mindazonáltal a szívás gyakran hátrahagy azonosítható testrészeket, amelyeket újból össze kell gyűjteni, hogy biztosak lehessenek benne: semmi sem hiányzik. (A visszahagyott részek borzalmas fertőzéseket okozhatnak az anyában.) Dr. Beverly McMillan el szokta végezni az ilyen összegyűjtést az abortuszok elvégzése után, de **„odáig jutottam, hogy már nem voltam képes többé a kis testekre nézni”.** Sok abortőr nem maga gyűjti össze a részeket, hanem vannak más embereik ennek elvégzésére. Egyes munkatársakat ez nem zavar, sőt némelyek eléggé megkeményedtek ahhoz, hogy viccelődjenek erről. Mások semmi ilyet nem akarnak csinálni. **„Lehet, hogy a klinikai orvosok azt mondják, hogy támogatják a nő szabad választásához való jogát, de azt is fogják mondani, hogy nem akarják látni a parányi kezeket és lábakat. Nem akarnak szembesülni tetteik következményeivel”** – mondta Judith Fetrow, a Tervezett Szülőség egykori klinikai munkatársa.

Magára Fetrowra is bíztak abortusz végrehajtást, amikor kezdőként dolgozott egy klinikán Kaliforniában. De a szemlélete megváltozott, részben az volt a feladata, hogy a testrészeket szemlélje meg, rakja el, küldje el egy patológiai laboratóriumba és semmisítse meg. Miközben különösképpen nem kívánta ezt a munkát, meggyőződése volt, hogy a halottat tisztelettel kell kezelni. Nem akarta hallgatni egyik munkatársa viccelődését: „Fogd a gyerekeket és tedd be őket az óvodába.”

Fetrow így gyászolt a zsidó hagyomány szerint: **„Sivát ültem a babákért, elmondtam az imákat a halottakért. Elneveztem minden gyermeket, amikor elhelyeztem a hatalmas szennyes konténerben.”**

Ez sokkal nagyobb tiszteletadás volt, mint amiben a holttesteket a legtöbb abortusz-klinikán részesítették. Debra Henry, aki egykor egy michigani klinikán dolgozott, azt mondta, hogy ha a nőnek biztosítása volt egy szívásos abortuszra, a magzat-maradványokat elküldték egy laboratóriumba. De ha nem volt biztosítása, a maradványokat, a **„szemetet megsemmisítőbe dobták”.** Egy átlagos megsemmisítő nem mindig képes elvégezi a feladatot. Amikor készültek megnyitni a második texasi klinikájukat, Carol Everett beszámolt az abortőr partnerének, hogy a klinikának lesz **„egy ipari teljesítményű megsemmisítője, két irányban darabol: előre, majd visszafele is darabol.”** Az első klinika megsemmisítője képtelen volt megsemmisíteni egy 32 hetes abortált gyermek testét. Az illinoisi klinikán, ahol Kathy Sparks egykor dolgozott, azt tapasztalta, hogy a 4-6. hónapban abortált gyermekek maradványait **„egy állandóan öblítő WC-be dobták”.** George Tillernek (Wichita) Kansas, egy késői terhességi időszakban abortuszokat végző orvosnak saját krematóriuma volt a magzati maradványok elhamvasztására. Luhra Tivis, aki egykor a klinikáján a titkárnője volt, visszaemlékezett egy napra, amikor Tiller **„a halott gyermekeknek egy különösen nagy súlyú csomagját”** vitte a krematóriumba. Megkérte titkárnőjét, segítsen neki kinyitni az ajtót. Tivis így tett, majd visszament a közeli íróasztalához. **„Hallottam, hogy begyújtotta… És a legborzasztóbb dolog az volt, hogy éreztem ezeknek az égő gyermekeknek a szagát, mert éppen a közelben voltam.”**

Bizonyos orvosok és klinikai segítőik számára először megrázkódtatást okoznak az abortusz-technikák, és a kicsiny testrészek, de azután fokozatosan hozzászoknak. Amikor a néhai Dr. David Brewernek, mint fiatal bentlakó orvosnak először kellett megvizsgálnia a testrészeket egy szívásos abortusz után, **„olyan volt, mintha valaki egy forró piszkavasat helyezett volna belém”.** A soron következő abortuszok is zavarták, de úgy találta, hogy **„minden alkalommal már egy kicsit kevésbé zavart, valahányszor ilyet láttam. És tudják, mi történt a következő alkalommal? Nekiduráltam magamat, leültem és véghezvittem egyet.”** Megint érezte a forró piszkavasat, de ismét hozzászokott. Megkeményedését ahhoz a módhoz hasonlította, ahogy kialakult a keze kérgessége, amikor tizenévesként a kertészetben dolgozott. Úgy találta, hogy kéreggel **„a kezem minden nap dolgozni tudott – nem voltak hólyagok, és nem volt fájdalmam. És mi történt a szívemmel, amikor láttam az abortuszokat, majd elkezdtem művelni azokat? A szívem megkérgesedett.”** Egy éjjel egy sóinjekciótól végbemenő abortusz után Brewer egy részben megégetett gyermeket látott, aki **„egy kicsit rugdalózott és mozgott, mielőtt végleg meghalt ezektől a borzasztó égési sebektől”.** Asszisztált egy császármetszéshez hasonló abortusznál, de ez szándékosan a terhesség olyan korai szakaszában történik, hogy a magzat a születése után hamar meghaljon. **„És ők egyszerűen fogták ezt a kis babát –,** ▶

▶ **amely gyenge hangokat adott, rugdalózott és mozgott – és beletették az asztalon egy hideg acél vödörbe"** – emlékezett vissza. A csecsemő **„természetesen egyre kevésbé rugdalózott és mozgott, ahogy az idő haladt".**

A „tágításos-ürítéses" típusú abortuszok sokkal általánosabbak, mint azok, amelyek élve szüléssel járnak. Ez az eufémikus kifejezés valójában a méhbe bevezetett eszközzel történő feldarabolást jelent.

Többnyire akkor fordul elő, amikor a magzat csontozata és porcozata annyira megkeményedett, illetve meszesedett, hogy a szívásos abortusz nem végrehajtható. Dr. Joseph Randall, aki mintegy tíz éven át volt abortőr, kifejtette egy tágításos-ürítéses abortusz után: **„újra össze kell gyűjteni a csecsemő részeit – a karjait, lábait, a fejét, a mellkasát – mindent. Ez még az olyan régi abortőr számára is durva dolog, mint amilyen én vagyok."**

Legalább egy klinikai dolgozó, Brenda Pratt Shafer az abortusz ellen fordult közvetlenül azután, hogy tanúja volt egy részleges-szülési abortusznak. (Ezt tágításos – eltávolításos abortusznak is nevezik.) Shafer, aki abban az időben „nagyon a nők szabad választásának" pártján volt, elfogadott egy időleges állást Dr. Martin Haskell abortusz-klinikáján Daytonben (Ohio), 1993-ban. A klinikán töltött harmadik napon szemtanúja volt egy részleges-szülési abortusznak:

„Álltam az orvos oldalán és figyeltem, amint egy részleges-szülési abortuszt végzett egy 6 hónapos terhes nőn. A gyermek szívverése világosan látható volt az ultrahangos képernyőn. Az orvos kihúzta a csecsemő testét és karjait, mindent, a kis feje kivételével. A csecsemő teste mozgott. Kis ujjai összekapcsolódtak. Kis lábával rugdalózott. Az orvos vett egy ollót és benyomta azt a csecsemő fejébe, és a baba karjai megrándultak. Ez riadt reakció volt, mint ahogy egy csecsemő ezt teszi, amikor azt gondolja, hogy eleshet. Azután az orvos kinyitotta az ollót. Majd beleszúrta az üregbe a nagy erejű szívócsövet és kiszívta a csecsemő agyvelejét. Akkor a csecsemő teljesen lottyadt lett. Valójában én teljesen felkészületlen voltam arra, amit láttam. Csaknem hánytam, amint figyeltem, hogy Dr. Haskell műveli ezeket a dolgokat…

A nő látni akarta a gyermekét, ezért letisztították a gyermeket, rátették egy takaróra és a kezébe adták. A nő egész idő alatt sírt. Állandóan ezt mondogatta: „Rettenetesen bánom. Kérlek, bocsáss meg!" Én is sírtam. Nem bírtam tovább. Soha többé nem mentem vissza a klinikára. De még mindig kísért annak a kisfiúnak az arca. A legtökéletesebb angyali arc volt, amelyet valaha láttam."

Shafer később a Kongresszus előtt tanúvallomást tett a tapasztalatáról.

Shafer látta Haskell tágításos-ürítéses abortuszait is. **Ő: „fogta a 3 hónapos csecsemőket és feldarabolta őket – egyszerűen kiszakította a testrészeket végtagtól végtagig, miközben a baba szíve vert. Kirántott egy kezet, egy lábat és csak kihúzta azokat… És ez rettenetes volt. Ilyet sohasem láttam korábban. Valójában sohasem akartam erre gondolni és el sem tudtam volna ezeket képzelni azelőtt."**

Ő korán megtanulta azt, amit mások olyan későn. Carol Everett jól foglalta össze, amikor visszatekintett a maga abortuszára, amelyet férje Tom kívánt, és ő pedig nem akart: **„A halál volt a végső győztes; nem Tom, és nem Carol. A halál."**

ÉDESANYÁM, NE ÖLJÉL MEG!

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Az öledben fészket leltem, Isten adta hozzá lelkem.
Nagy a világ, elférek; ne pusztuljak, mint a féreg.

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Értem egyszer esküt mondtál, tanúsítja a szent oltár.
Ha esküdhöz hűtlen lennél, megvádollak az Istennél.

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Én is keresztvízre vágyom, ne vedd el a mennyországom!
Ha irgalmas lennél hozzám, imádat imádkoznám!

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Édesanyád is várt téged, ringatott, ölelt és védett.
Tőled én is ezt esengem, szeress, tűrj meg engem.

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Tarts meg örökre magadnál, ha szíved alá fogadtál.
Érzem, mint dobog felettem, aminek a foglya lettem.

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Ne szálljon, mint örök átok, foganásom perce rátok.
Érzed? Én már élek benned; tudd meg, anyámmá kell lenned.

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Ha eldobnál, ki szeretne, ki borulna a szívedre?
Napot-órát nem számítva, betegségben ki ápolna?

Szíved alatt, szépen kérlek, Édesanyám, ne öljél meg!
Várja jöttöm egy őrangyal, Isten küldte szent paranccsal.
Kiterjesztve védő szárnya, jaj, ha rám hiába várna!

Hívtál, jöttem; vártál, lettem; legyünk egyek most már ketten!
Istennek már megköszöntem, hogy itt vagyok az öledben.
Szíved minden dobbanása, közelebb hoz a világra.

Édesanyám, ne öljél meg! Hadd őrüljek látva téged.
Ajkadról vett imádságban, életemért szíved áldjam.
Drága léted hadd kísérjen itt, a Földön s fönn az égben.

Bob Weir:

AZ ABORTUSZ-IPAR

Az irányító felfedi az abortusz belső titkait

2003. március 1-jén, egy metszően hideg vasárnap reggel feleségem és én elmentünk a Lewisville-ben lévő Lakeland-i baptista templomba istentiszteletre és meghallgatni lelkipásztorunknak, Dr. Ben Smith-nek egy újabb buzdító beszédét.

De ezen a napon Ben testvér átadta szószékét egy Carol Everett nevű nőnek. Mrs. Everett a szerzője az abortusz-ipart leleplező, „Vérdíj" című írásnak. Ez az egykori abortusz-propagandista több mint 20 percen át villanyozta a gyülekezetet a szabad választás „kartell" által alkalmazott taktikával és az általuk terjesztett hazugságokról szóló igaz történetekkel. Ez a „kartell" szisztematikusan fosztotta meg országunkat az erkölcsi és szellemi tartástól, amely több mint 200 éven át megtartott minket.

Könnyes szemmel tárta elénk, hogy mintegy 35 000 abortusz részese, és összeszorult a torka, amikor elárulta, hogy 30 évvel ezelőtt ő is abortáltatta egyik gyermekét. „Ő az én lányom volt, és mindig az lesz" – mondta zokogva. „Még mindig, minden évben megemlékezem születésnapjáról".

Borzalmas képet vázolt fel a pénzsóvár cinizmusról és hidegvérű megszállottságról, amely az abortuszt nyereséges termékként árusítja. Mrs. Everett beismerte a maga szerepét a 12 éves lányok bizalmának megnyerésében, annak érdekében, hogy elválasszák őket a legfontosabb támogatóiktól, a szüleiktől.

„Mindenekelőtt úgy állítottam be magamat, mint a szexualitás szakértőjét. Azt fejtegettem nekik, hogy a szüleik nem fogják segíteni a szexuális életüket. Másodszor, az orvosok alacsony dózisú születésszabályozó tablettákat írtak elő, amelyek szedése magas százalék terhességi előfordulással járt. Az orvosok teljes mértékben tudatában voltak annak, hogy a lányoknak minden nap azonos időben kell szedniük a tablettát, különben a terhesség bekövetkezik. Ez biztosította, hogy a tizenévesek lesznek a legjobb ügyfeleim, mivel a tizenévesek tipikusan nem rendelkeznek kellő felelősségérzettel ahhoz, hogy kövessék a szigorú orvosi előírásokat magukkal kapcsolatban. Tudtam, hogy a szexuális tevékenységük a nulláról vagy heti egyről heti 5-7 aktusra fog gyarapodni, mihelyt be lesznek vezetve a fogamzásgátlási módszerbe. Így elérhettem célomat: minden 13-18 év közötti tizenéves 3-5 abortuszon esett át."

Mrs. Everett félelmetes részletességgel mondta el a tizenévesek promiszkuitásra való bátorításának gyalázatos rendszerét, annak érdekében, hogy ravaszul belevigyék őket nem-tervezett terhességekbe, majd – rájuk ijesztve – abortuszra késztette őket, miközben az orvosok és a segítőik a pénzsóvár vállalkozás keretében megosztoznak a profiton. És azok nagy profitok: az előadó szerint óránként ezer dollár.

Az orvos-csoport gyilkos futószalagként működve az A teremben az abortusz keretében meggyilkol egy gyermeket, azután sietve átvágnak a hallon keresztül a B terembe, ahol az embereik már előkészítették az utat tévesztett ország következő nyomorult áldozatát. Gyakran mondják nekünk, hogy a szabad választás mozgalom a női hatalomra jutás politikai filozófiáján alapul. **De milyen fajta nő az, aki úgy akar hatalomra jutni, hogy kioltja egy gyermek életét? Éppen az a gondolat roppant megalázó a nők számára, hogy egyedüli útjuk a hatalomhoz nem egyéb, mint hatalom a petefészkeik felett.** A világtörténelem legsikeresebb [női] vezetői egyszersmind anyák is voltak.

Attól tartok, nekünk egy sok milliárd dolláros abortusz-ipar árukészlete lett eladva. Ez az abortusz-ipar számos esetben olyan szélhámosok cselszövő, alattomos, szervezett csoportjává vált, akiknek az a rendeltetésük, hogy a „vérdíj" gyakorlóinak számláját gyarapítsák. Mrs. Everett személyes tapasztalatai meghazudtolják a „szabad választás" elnevezést. Az ártalmatlannak hangzó kifejezés használata nem egyéb, mint újabb szándékos ködösítés, amely elleplezi a valódi szándékot, a halál szorgalmazását. Harminc esztendővel ezelőtt a Legfelsőbb Bíróság legalizálta az abortuszt, de sohasem volt az a szándéka, hogy helyettesítse a lelkiismeretes születésszabályozást, vagy engedélyt adjon egy degenerált magatartásra.

Az utóbbi három évtizedben az értékek folyamatos pusztulása nem tekinthető véletlennek. **Amikor egy nemzet szíve és lelke olyan érzéketlenné válik, hogy egy élő, növekvő, születéséért küzdő magzat nem támaszkodhat anyjának védelmére, miért kellene csodálkoznunk, hogy oly kevés értéke van az emberi életnek más esetekben? Hogyan tekinthetjük magunkat büszke és igazságos népnek, ha nem vagyunk hajlandók kiállni a közülünk való legvédtelenebbek mellett? Továbbá, hogyan támogathatunk és engedhetünk bizonyos embereket meggazdagodni azért, hogy bátorítják gyermekeinket a terhesség vállalására, és ezt követően pedig kitépik annak eredményét a méhükből, és kidobják, mint egy emberi hulladékot?**

Ha Mrs. Everettnek volt bátorsága arra, hogy új életet kezdjen, akkor még mindig van remény országunk számára is.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

ANTHONY P. LEVATINO, M.D., J.D.
5406 Remington Rd.
Las Cruces, N.M. 88011

Mr. Douglas Johnson 2003. március 4.
Legislative Director
National Right to Life
512-10th Street Northwest
Washington, DC 20004

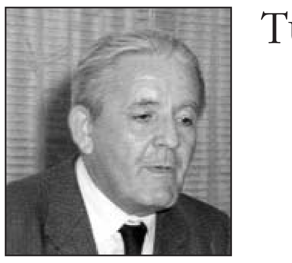
Johnson Úr!

Diplomás szülész (nőgyógyász vagyok és tagja az Amerikai Szülészek és Nőgyógyászok Testületének. 1977-től 1985-ig abortuszokat hajtottam végre a terhesség 1-3. és 4-6. hónapjában, közöttük dilatiós-evacuatiós (tágításos-ürítéses) abortuszokat a terhesség huszonkettedik hetéig. Az Albany Orvosi Egyetemen szülész – és nőgyógyász – adjunktus voltam 1993. júniustól 2000. szeptemberig, és eközben a Kórházi Residency program igazgatójaként és az Orvostanhallgatók Képzésének irányítójaként szolgáltam. Az Amerikai Szülészek és Nőgyógyászok Egyesületének alelnöke is voltam (II. kerület, IX. körzet). Jelenleg szülészeti és nőgyógyászati magánpraxist folytatok Új-Mexikóban. Szakmai önéletrajzom csatolva.

A „részleges-szülési" (partial-birth) abortuszt bemutató képeket, amelyeket elküldtem Önnek, Mrs. Tanja Butler festette, aki jelenleg a szépművészet professzora a Massachusetts-i Gordon Főiskolán. A képek az én felügyeletem alatt készültek, és szakértői ítéletem szerint pontosan mutatják be a tágításos-eltávolításos abortuszt, amelyet Dr. Martin Haskell írt le a „Dilation and Extraction for Late Second Trimester Abortion" („tágítás és eltávolítás 4-6. havi abortusz esetén") című, 1992-es cikkében. A késői időpontú abortusznak ez a típusa később a „partial-birth abortion" („részleges-szülési abortusz") hivatalos orvosi szakkifejezés néven vált ismeretessé, a farfekvéses csecsemő teljes terhességi idejű szüléséhez való hasonlósága miatt. A képek méretarányosak egy magzattal, megközelítően 24 heti terhesség esetén. Ez tipikus terhességi idő a részleges-szülési abortusz számára, noha sok ilyen abortuszt még későbbi terhességi időpontban is végeznek.

Kérem, lépjen velem kapcsolatba, ha bármilyen további kérdése volna.

Őszinte tisztelettel
Anthony Levatino, MD, JD

Tudós-Takács János:

BARÁTBÓL ÁRULÓ

1934. június 30-án a nemzetiszocialista Németországban agyonlőttek 19 magasabb SA-vezetőt, és 3 SS-vezetőt. 13 SA-vezető és polgári személy, akik letartóztatásukkor ellenállást kíséreltek meg, életüket vesztették. 5 párttagot agyonlőttek. Mindez azzal volt kapcsolatos, hogy Erns Röhm, Hitler egykori odaadó barátja, aki a mozgalom kezdete óta nagy energiával harcolt Hitler oldalán, és az SA kiépítésében a legaktívabb módon részt vett, áruló módon a nemzetiszocialista állam megdöntésére készült. Ez a „Röhm-lázadás" példátlan feltűnést keltett világszerte, s külföldön sokfelé félreértették, vagy célzatos módon elferdítették. Ezért az igazság érdekében célszerűnek tűnik az eset elfogulatlan ismertetése. Maga Hitler a Reichstagban 1934. július 13-án elmondott beszédében olyan világos és meggyőzően egyszerű képét adta a történetnek, hogy a legmegbízhatóbb hírforrás Hitler előadása erre vonatkozóan. Ennek alapján a lázadás előzményei, kifejlődése és legyőzése röviden így vázolható:

Az SA bizonyos köreiben eleinte szórványos fecsegés kezdődött egy „második forradalomról", arról, hogy az NSDAP-n belül a nemzeti elemen kívül nagyobb hangsúlyt kell tenni a „szociális" elemre. 1934. március közepén Hitler elrendelt egy új propagandahullámot a német nép immunizálására e mérgezési kísérlettel szemben, és egyben parancsot adott a párt egyes szolgálati tényezőinek, hogy állapítsák meg e híresztelések forrását. Kiderült, hogy a szálak Ernst Röhmhöz vezetnek.

Erre Hitler személyesen beszélt Röhmmel, és utasította, állítsa helyre az ideológiai egységet. De javulás helyett áprilisban és májusban a panaszok tovább szaporodtak. Röhm erre megkísérelte, hogy a történtek valóságát letagadja. Ekkor támadt Hitlerben először kétség Röhm lojalitása iránt. De javulás helyett áprilisban és májusban a panaszok tovább szaporodtak. Ennek ellenére több hónapon át elhárította magától azt a gondolatot, mert nem tudott egykönnyen megbékülni azzal, hogy a barátjával való viszony, amelyet hűségen alapulónak képzelt, hazugságnak bizonyuljon.

Ám május végére kiderült, hogy Röhm homoszexuális, és az SA-n belül a homoszexuálisoknak egy külön „szektája" kezd Röhm körül kialakulni. Másrészt az is ismertté vált Hitler előtt, hogy Röhm kapcsolatba lépett Schleicher tábornokkal, és megállapodtak abban, hogy Hitler kormányrendszerét el kell távolítani, a véderőt és valamennyi nemzeti szervet Röhm kezében kell egyesíteni. Röhm álláspontja az volt, hogy:

1. tervszerűen kell a „második forradalom" kitöréséhez szükséges lélektani feltételeket megteremteni, és azt kell híresztelni, hogy ehhez már Hitler beleegyezését is megnyerték;

2. erre a célra összeesküvő terrorcsoportokat kell alakítani.

Hitler utolsó kísérletképpen június. 1-én még egyszer beszélt Röhmmel. A megbeszélés öt óra hosszat tartott. Közölte vele, hogy egy „nacionál-bolsevista" forradalom Németország számára nemzeti tragédia lenne, és nem igaz, hogy ő az SA-t fel akarja oszlatni. Röhm azzal távozott, hogy a híresztelések részben valótlanok, részben túlzottak, de mindent meg fog tenni, hogy a helyes útra visszatérjenek.

Most már Röhm – látva, hogy Hitlerre a tervezett vállalkozásával kapcsolatban nem számíthat – Hitler eltávolítását is tervbe vette. Felbérelték azt az embert, aki hajlandó lett volna Hitlert likvidálni. (Uhl Standartenführer később halála előtt beismerte, hogy hajlandó lett volna ilyen tettre.)

Röhmék úgy tervezték, hogy az akciójuk Berlinből indul a kormányzati épületek megrohanásával, és utána több napig tartó véres leszámolás következik Hitler híveivel szemben.

Ezért Hitler elhatározta, hogy június 30-án Röhmöt felmenti hivatalából, őrizetbe véteti őt, és az SA-vezetők közül azokat, akiknek a bűnössége kétségtelen.

De június 29-én arról értesült, hogy Röhm 30-án délután 5 órára tervezi a kormányzati épületek rajtaütésszerű megszállását. Ezért az SA-alakulatokat Röhmék már nem is engedték haza, hanem a riadószállásokon tartották. Ez már nyílt lázadás volt.

Ilyen körülmények között Hitler számára már csak egyetlen elhatározás maradt. A polgárháborút csak egy villámgyors ellen beavatkozással lehetett megakadályozni. Ernst Röhmmel, a Birodalom második emberével csak egyetlen ember szállhatott szembe: maga Hitler, senki más. Vele szemben szegte meg a hűséget, ezért magának, Hitlernek kellett felelősségre vonnia.

Az is világos volt Hitler előtt, hogy kisebb rossz száz összeesküvőt megsemmisíteni, mint hagyni, hogy egy polgárháborúban mindkét oldalon mintegy 10 000 ember megsemmisüljön!

Hitler június 30-án hajnali 2 órakor Münchenbe repült. Göring porosz miniszterelnök időközben megkapta az utasítást, hogy a tisztogatási akció keretében mindent tegyen meg Berlinben és Poroszországban. Ő vasököllel zúzta szét a nemzetiszocialista állam elleni támadást, mielőtt az kifejlődhetett volna. A müncheni tisztogatási akció pedig, vagyis a lázadó SA-embereknek és magának Röhmnek a likvidálása az utódjául kinevezett Göbbels jelenlétében ment végbe.

A lázadásokat mindenütt örökké érvényes vastörvényekkel verik le. Hitler a Reichstagban elmondott beszédében kitért arra is, hogy ha valaki azt a szemrehányást tenné, hogy miért nem rendes bíróságok mondták ki a lázadók felett az ítéletet, erre azt válaszolja, hogy ebben az órában ő volt a felelős a német nemzet sorsáért, s így az egész német nép legfőbb bírája. Nem akarta oly sok állam vezetőinek hibáját elkövetni, a kis bűnösöket agyonlövetni, a nagyokat megkímélni. Egy külföldi újságíró az agyonlőttek feleségeinek és gyermekeinek nevében tiltakozott az akció ellen. E tiltakozásra Hitler azt válaszolta, hogy az asszonyok és a gyermekek a férfiak gonosztetteinek áldozatai, és az a fájdalom, ami őket érte, csak töredéke annak a fájdalomnak, amely német asszonyok és gyermekek tízezreire zúdult volna, ha Röhmék terve sikerül.

1934. július 1-én Hitler szigorú parancsot adott minden további megtorlás megakadályozására. Ekkor helyreállt a normális állapot.

A Röhm-puccsal és annak leverésével kapcsolatban ide kívánkozik egy történelmi és egy jogfilozófiai megjegyzés.

Ha történelmileg szemléljük a Röhm-puccs felszámolását, és arra gondolunk, hogy az egész hitleri uralom 12 éve alatt a hatalomnak mindössze ezt az egy tisztogatást kellett végrehajtani, amely nem egészen 100 személy likvidálásával járt, és ezt összehasonlítjuk Sztálin tisztogatásainak tízmilliós nagyságrendű áldozataival, majd számításba vesszük, hogy a sztálini tisztogatások folyamatosan, több évtizeden át tartottak, és Sztálin igazán sohasem tekintette a maga rendszerét teljesen konszolidáltnak, akkor szembetűnővé válik a nemzetiszocialista és bolsevista rendszer közötti hatalmas különbség. A bolsevisták diktatúrája a megfélemlítésen alapult: Sztálin és elvtársai nem is törekedtek magukat megszerettetni a néppel, hanem a folytonos terrorral kívánták biztosítani uralmukat. A nemzetiszocialista politikusok – elsősorban Hitler – mindig arra törekedtek, és tökéletesen el is érték, hogy a népük szeresse őket. S e két eltérő tendenciának legmélyebb oka az, hogy a nemzetiszocializmus a természet törvényeit igyekezett alkalmazni a társadalom életére, a bolsevizmus viszont, attól a rögeszmétől hajtva, hogy a természet megváltoztatható, természetellenes módon igyekezett berendezni a társadalom életét. A természet törvényeivel összhangban működő tekintélyuralmi állam képes magát megszerettetni a tömegekkel, de ezt a természet törvényeinek hadat üzenő állam sohasem tudja megtenni, így rá van kényszerítve a legvadabb terrorra.

A mondottakból természetesen nem következik, hogy akárcsak egy ártatlan ember likvidálása is erkölcsileg megengedhető lenne. Az erkölcsi megítélésben nem a kivégzettek aránya a döntő, hanem a kivégzések jogi alapja. A nem egészen 100 likvidált személy Németországban a törvényes államrend ellen lázadó volt, míg Sztálin több tízmilliós áldozatának legnagyobb része minden személyes tett nélkül esett áldozatul a tisztogatásoknak (osztályhelyzetük, vallási meggyőződésük stb. alapján). Erkölcsileg ebben áll a döntő különbség!

A jogfilozófiai tanulsága pedig az 1934. június 30-i eseményeknek az, hogy a politikai határhelyzetekben (amilyen pl. egy készülő polgárháború csírájában való elfojtása) a Napnál világosabbá válik, hogy a hatalmi ágak elválasztása lehetetlen, hiszen a helyzet a közjó érdekében gyors cselekvést kíván, egyértelmű döntéssorozatot követel, és ez szükségessé teszi az egész népért felelős államférfi legszélesebb körű (tehát a jogalkalmazást is magában foglaló) döntési jogát. Ilyen helyzetben csak a természetjogban megnyilvánuló isteni jog lehet az egyedüli tényező, amelynek korlátoznia kell az államfő döntési jogát, s arra, hogy ez a korlátozás tényleg megtörténjen, vagyis, hogy az államfő figyelembe vegye a természetjogot, egyedüli garancia az illető politikus biztos tudása és erkölcsisége. A mondottak nemcsak tekintélyuralmi államokra érvényesek, hiszen határhelyzetekben gyakorlatilag minden állam hasonlóvá válik a tekintélyuralmi államokhoz a jogalkalmazás vonalán (ez megfigyelhető az USA háborús intézkedésein, és a 2001. szeptember 11. utáni rendszabályain is).

De nemcsak politikai határhelyzetekben, hanem normális viszonyok között is igen sokszor illuzórikus a hatalmi ágak tényleges szétválasztásáról beszélni, hiszen a bírákat többnyire a végrehajtó hatalom nevezi ki, és a bírák a végrehajtó hatalomtól egzisztenciális függésben vannak. Továbbá, sokszor igen nehéz függetleníteni magukat a bíráknak a média befolyásoló hatásától, és a médiának a végrehajtó hatalommal való nagymértékű összefonódása közismert.

A hatalmi ágak formális szétválasztása esetén is igazi garanciája az igazságos és méltányos ítéleteknek nem maga a szétválasztás ténye, hanem egyrészt a természetjoggal harmonizáló jogalkotás, másrészt a jogalkalmazásban a bíró szakértelme és erkölcsisége. Hitler a Reichstagban 1934. július 13-án elmondott beszédét e szavakkal zárta:

„Most már ismerjük fel több biztonsággal a nagy feladatot, amely elé bennünket állított a sors, amelyet nem lehet polgárháborúval és káosszal megoldani. Érezzünk felelősséget a német nép legdrágább javáért: a belső rendért és a külső békéért! Mint ahogy én hajlandó vagyok a történelem előtt vállalni a felelősséget életem legkeserűbb elhatározásának huszonnégy órájáért, amikor a sors ismét megtanított arra, hogy szorongó aggodalommal, gondolatommal öleljem körül a legdrágábbat, ami számunkra ezen a világon adatott: a német népet és a Német Birodalmat!"

Neck lelkész

NÉMETORSZÁG – HALÁL ÉS FELTÁMADÁS

(Egy bátor svájci férfi meglátásai, dacolva az 1945-ös német vereséggel. Ezért évtizedekig üldözést kellett szenvednie. – A szerk.)

A német népnek meg kellett halnia másokért, hogy azok éljenek? Azért, hogy pénzeszsák és az ő szelleme éljen? – Nevetséges!

Vagy azért történt, hogy a démon lelepleződjék? Azért kellett belemennie a borzalomba, hogy a hazugság bálványa látható legyen, és annál inkább harcoljanak ellene? Ha azért történt, el kell némulnunk. De a kétségbeesés után újra kell kezdenünk! A hazugság bálványa ellen ugyanis harcolni kell. Németország sohasem ismerheti el őt, és nem mondhat neki „igent". Ne csináljunk belőle semmilyen metafizikai lényt. Ne fogadjunk el semmilyen megadást előtte, hanem támadni kell mindaddig, amíg az ellene folytatott háború be nem tölti az egész Földet.

De Németországnak élnie kell, hogy ez a küzdelem sikeres legyen. Semmilyen hamis elképzelés nem akadályozhatja meg a szellemet. Elsősorban Németország hivatása, hogy ezt a harcot, ezt a szent küzdelmet újra felvállalja.

Mindazonáltal

Mi szembeszállunk vele a mi büszke „mindazonáltalunkkal". A tengerbe, a viharba, a halál dühöngésébe soroljuk. A hazugságnak ez a sárkánya nevezheti magát „istennek", megjelenhet egyszerre két jogarral, mi nem hiszünk neki. Ő nem lehet ISTEN! El kell takarodnia, és át kell adnia a helyét. A pokolba vele!

Milyen sokáig kereste a mi elismerésünket, csábítva, hazudva, semmitmondó fecsegéssel, tüzelve, kénezve! Nem fogja megkapni azt. Mi még mindig ugyanolyan bizalmatlanok vagyunk, mint valaha. Ugyanazzal a hitetlenséggel vagyunk a bálvány iránt, aki el akarja hitetni velünk, hogy Isten ítélete az, ami megtörtént Németországgal. **Nem hisszük el neki, hogy a világnak ez a folyása, ez a világháború Isten ítélete volt Németország felett! Ez trágya volt, szennylé volt, mosogatólé volt a Sátán konyhájából.**

A lemészárolt Németországban most egy világ tűnt el, egy összefüggés szakadt szét; a múlt feneketlen mélység. Ami mögöttük van, az egy világ alkonya. Egy ősi civilizáció, a régi szokás halott. De a feltámadás az eljövendő jele. Ez a holnap emblémája. Ti daccal, mindazonáltal hisztek benne. Bátran hisztek benne. Vagy-vagy!

Veszitek a kétségbeesést, és belenyomjátok a sárkány fogába. Ott a méreg a méreghez járulva megemészti önmagát. Nem nyugszotok és nem vagytok olyan naivak, mint Siegfried. Nem térdeltek le inni a hideg forrásból, hogy az ellenség átszúrhassa hátatokat a lándzsájával.

El és le az összes ellenséggel! El a kebleteken lévő ellenségeiddel! Ez hatalmas döntés lesz. Maga a pokol nyitja óriásira a száját egyes feltámadtakra, tüzet és kénkövet hányva az arcukba.

A német hit

A hitünk a rendeltetésünk. Ez dacolás a semmivel, dacolás a pokollal. Semmit sem látunk, semmi sincs a kezünkben. Nem látjuk Istent, sem az őrangyalokat, de ott van a hitünk, az van velünk. Van egy rendeltetésünk; hisszük, hogy ezt kell tennünk: meg kell szüntetnünk a kétségbeesést, az Istent láthatóvá kell tennünk. Ez valódi fausti hit, igazi prométheuszi hit. Faust a zászló, Prométheusz a név. Ez a fanatikus fausti dacolás német hit. Nem akarják ezt elismerni, de még meg fogják látni! A hit magvai gyéren el vannak szórva, és mindenütt, ahol németek vannak, ez a hit növekedni fog, ott Faust lesz és Prometheusz. Ez a német út. Ez a hit át fogja itatni Németországot.

Németország nagy feladata

Németország nagy feladata a nép megőrzése. Ez megelőzi az alkotmányt, megelőzi a kormányt, megelőz mindent, amit a kultúra alkothatott. **A maga faji azonosságát kell megőriznie, mert ez több mint a kultúra!**

Még ha kevés is maradt meg, még ha alig maradt is meg valami, ezt a maradékot kell fenntartani és támogatni. Még ha csak egyetlen gyökér maradt is meg a talajban, ez a gyökér törzzsé növekedhet. A gyökér megőrzése a legfőbb feladat, a legsürgetőbb feladat, szent hivatás.

A mérhetetlen rombolás ellenére a német maradéknak fenn kell maradnia. Németország sohasem válhat elnégeresedett, erőtlen, erkölcsileg csődbement, komédiát alakító Galliává. Egészségünk halálos veszélyeztetése, az ellenségeink megsemmisítő tevékenysége sohasem okozhat erkölcsi közömbösséget és levertséget. Ez valójában ellenségeink győzelme lenne. **Még ha az éhezés, betegség, kínzás, üldözés, elnégeresítés, a szív gyötrelme és a döghalál mérhetetlen is lenne, a maradék sohasem adhatja fel önmagát. Soha, semmilyen körülmények között.**

Ha a kétségbeesés szinte elnyelne minket, és ISTEN már nem lenne látható – mint ahogy jelenleg valóban láthatatlan –, ezen utolsó ellenségünk, a kétségbeesés ellen fel kell vennünk a harcot! A kétségbeesés sohasem győzhet le minket, hanem a német faj maradékának kell legyőznie az elkeseredését. **Ha van hatalmasabb valami, mint a rendeltetés, akkor ez a bátorság, a szenvedés elviselésének bátorsága.**

Ez az ősi küzdelem a sárkány ellen. Ez háború a kígyó ellen, amelynek lélekmérgezése még mindig folytatódik. Ez döntő fontosságú valami. Ennek győzelemre kell vezetnie. Ebben győzelemre kell vezetnie. Ebben a harcban mindenkiről és MINDENRŐL van szó.

Németország elleni rágalmazók

A Németország elleni hamisítások és ellenségesség megszüntetése minden tisztességnek és életnek kezdete Európában. Csak akkor, amikor az ősi ellenség meglátja azt a jót és nagyságot, amely a német népben nyilvánvalóan bőségesen jelen van, csak akkor, amikor elismeri ezt, hozhatja létre kontinensünk a szabadságot és egységet.

Európának egyesülnie kell. Nincs más út. Az örökös megosztottságnak meg kell szűnnie. Európának egy testté kell válnia, nem Amerika hűbéresévé, vagy Oroszország függelékévé. De egy pillanatra se gondoljuk, hogy lehet egész Németországot összerombolni, népének millióit meggyilkolni, és azután – mivel ennek következtében a kés az ember torkán van – hirtelen Európai Egyesült Államokért kiáltani.

Európa a teljes Németország nélkül senki és semmi. A részedettek természetesen megkísérelhetik azt, de ebből semmi sem lesz. A Maass folyótól nyugatra nincs erő. **Egy öntudatos ember sem szövetkezik gyávával a félelem elűzésére.**

Csak egy kutya követi azt, aki megkorbácsolta. Csak egy kutya engedi magát félholtra verni, csak azért, hogy engedelmesen kihúzza az őrült elnyomója agyonhasznált taligáját a mocsokból. Az embernek már nevetnie kell, hogy összegzik ezeket a napokat. Az egyenleg sohasem fog stimmelni.

Németország feltámadása

Németország fel fog támadni a fekete sírból. Vissza fogja nyerni hihetetlen életerejét. A szíve telve lesz izzó szeretettel és a legmélyebb szenvedéssel. Szenvedése és lelkisége képessé teszi a tőle megkövetelt feladat teljesítésére.

De mindenekelőtt szolgáltassanak igazságot. Európa csak akkor fog újjászületni, ha Németország újra fellélegezhet. Állítsátok le a kegyetlen átnevelést! Neveljétek át magatokat! Hozzátok helyre Versailles igazságtalanságait, a lengyel korridort és az összes többi régi bűnt. Ha annak idején az igazságosság és tisztesség uralkodott volna, nem lett volna második világháború. Tegyétek jóvá gonosz fegyverszüneteitek borzalmait. Adjatok teret az életnek. Az igazságosság helyreállítása érdekében a régi határokat vissza kell állítani. Máshogy ez nem megy!

Adjatok teret és kenyeret. Ez az igazságosság, amelyet Isten mindenekelőtt megkövetel. Akkor újraéled Európa gondolkodóinak és alkotóinak szelleme.

De a meggyilkolt Németország számára a harci kiáltás ez: **ki a halálos sírból! Ki a pokol torkából! Szegezzétek szembe a Sátán hamis győzelmével a ti gránitkémény hitetlenségeteket! Az összes sírok ellenére higgyetek az örökkévaló Országában! Higgyetek benne, a jelenlegi éj ellenére! Ne várjatok másokra. Ápoljátok magatokban a hitet. Győzzétek le a halált a fausti bizalmatokkal! A hit megteremti a győzelmet. A Sátánt le kell győzni!**

A BIRODALOM A MIÉNK!
A BIRODALOM ISTENÉ!
ANNAK FENN KELL MARADNIA!

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

MI EGY „NÁCI"?

Ez jó kérdés. Sok bölcsesség van a velős kérdésben: **„Mi egy »náci«"? Olyan valaki, aki győz egy liberálissal folytatott vitában.**

Lényegében a szónak nincs határozott jelentése. Ez valódi, lényeges, vonás nélküli, alakítható közhely, alkalmazva egy ellenfélre, elterelni a vitát a racionális, jelentőséggel bíró párbeszéd területéről érzelmi, ösztönös területre.

A **„náci"** egyfajta becsmérelő kifejezés, amelyet a német nemzetiszocialisták ellenfelei találtak ki... Semmivel sem helyénvalóbb és pontosabb a **'náci'** szót alkalmazni egy nemzetiszocialista jellemzésére, mint használni a **„Krisztus-gyilkos"** kifejezést egy zsidó pontos jellemzésére, vagy a **„rongyos fej"** kifejezést egy kelet-indiai pontos jellemzésére.

A nem-liberális „liberálisok" szavakban elítélik az emberi lények elembertelenítését és tárgyiasítását, de ők azok, akik gyakran nem teszik azt, amit hirdetnek.

A nem-liberális „liberálisok" inkább karikatúrákkal foglalkoznak, mint emberekkel, mivel a karikatúrákkal könnyebb beszállni. A karikatúrákkal nem kell vitatkozni.

A nem-liberális „liberálisok" tartózkodnak a lényegi vitától azokkal, akiket tárgyiasítanak, főleg két okból: a félelem és a lustaság miatt. Félnek, hogy a dédelgetett baloldali fogalmaik az igazi valójukban mutatkoznak meg az igazi vita során. Mivel a legtöbb „liberális" híjával van az önfegyelemnek (ez a filozófiájuk fogható lényege), a hosszan tartó vita olyan tevékenység, amelybe inkább nem megy bele, tekintet nélkül a tétekre – az túl sok munkával jár. A Hollywood által létrehozott tisztességtelen, torz karikatúrák arra szolgálnak, hogy megvédjék a nem-liberális „liberálist" a tényleges adatokon nyugvó intelligens vita lefolytatásának szükségességétől.

A nem-liberális „liberális" azt a látszatot szereti kelteni, hogy a „nácik" sajátos rossz bánásmódot érdemelnek. Mindnyájan tudjuk, hogy ők GONOSZOK és nem kell megfontolnunk az ő érveiket, vagy emberségüket.

De sohase zavarjon bennünket az a tény, hogy a nem-liberális „liberális" utálja a „komcsi" szót alkalmazni a marxistára – még akkor is, ha a kommunisták, és nem a „nácik" felelősek a történelem legnagyobb tömeggyilkosságáért. Ne zavarjon minket az a tény, hogy a nem-liberális „liberális" még csak nem is gondol sohasem arra, hogy a „bűnös niggerek" rasszista jelzős szerkezetet használja a fekete afrikaiak jellemzésére, akik eltávolítják fiatal lányok csiklóját, és rabszolgává teszik a szomszédjaikat még ma is. Sohase zavarjon minket az, hogy a nem-liberális „liberális" dühbe gurul, amikor a 'Jap' szót használják a Bataan Halálmenet létrehozóinak jellemzésére.

Amikor megkérdezik tőlem: **„náci vagy-e?"**, mindig azt fogom mondani: **„nem"**, és ez legőszintébb válasz lesz.

Mindazonáltal, ha azt kérdezik tőlem: **„nemzetiszocialista vagy-e?"**, mivel hiszek annak a filozófiának lényegében, amely törekszik alkalmazni a természeti rend összes megváltozhatatlan törvényeit az emberi életre és egy valóban progresszív társadalmi rend létrejöttét támogatja, a válasznak ennek kell lennie: **„Igen."**

Ha azt kérdezik **„rasszista vagy-e?"**, mivel elismerem minden egyes emberi faj egyedülálló tulajdonságait, hibáit és szükségleteit, és beépítem ezeket a realitásokat a magam világnézetébe, a válasznak ennek kell lennie: **„Igen."**

Ha azt kérdezik **„csodálod-e Adolf Hitlert?"**, mivel méltányolom a XX. század legjelentősebb alakjának, a legnagyobb német államférfinak győzelmeit és küzdelmeit, aki a rousseau-i hagyományban a Népe Akaratát képviselte, és irányította egy összetört társadalomnak a kora legprogresszívebb és legfejlettebb nemzetévé való csodálatos átalakulását, a válasznak ennek kell lennie: **„Igen!"**

Milton Kleim
(Ford.: Tudós-Takács János)

Michael O'Meara:

„VÉR A VÉRHEZ KÍVÁNKOZIK"

A fehér nacionalisták egy félelmetes küldetés teljesítésébe kezdtek, amely talán az elmúlt 30 000 év legfélelmetesebb küldetése. Ez a küldetés nem más, mint a fehér faj túlélésének biztosítása – azon kultúra fennmaradásáért folytatott küzdelem, amely a fehér faj biológiai teljesítményét jelentő egyedülálló genotípus szellemi megjelenése. Ezt, mint küldetésüket hordozzák, egy látszólag kényelmetlen politikai rendeltetéssel együtt.

A történelmi „nacionalizmus", valamint a „fehér nacionalizmus" fogalma ugyanis nélkülözi az elméleti szigorúságot, sőt a következetességet is. De a kritikusai azt nem értik, hogy ez legkevésbé sem von le semmit sem a jelentőségéből sem az igazságából. A szóhasználatával összefüggő problémák tendenciájukat tekintve inkább gyakorlati, mint szemantikai jellegűek, mivel az nem annyira elmélet, illetve ideológia, mint szellem, heroikus érzés, egy olyan mozgalom, amely egy elnyomott nép hatalomra törő akaratát testesíti meg. Tehát éppen úgy, ahogy a nacionalizmus nem világos definíciója nem akadályozta meg, hogy döntő fontosságú szerepet játsszon a világtörténelem utóbbi két évszázadában, hasonló okok miatt a fehér nacionalizmus valószínűleg hasonló szerepet fog játszani a XXI. században.

Amikor gyermek voltam, mindenekelőtt James Connollyt és Patrick Pearse-t csodáltam. Írország munkásosztályának legtehetségesebb fia, Conolly egész életét azzal töltötte, hogy szervezkedett a XIX. század burzsoáziájának pénzsóvár világa ellen (amelyet már eltöltött a zsidók rabló szellemisége), és e világban mindazzal szemben, ami a dolgozó embereket az idegen zugárusokkal szemben hatalom nélkül hagyta. Ezzel ellentétben Pearse álmodozó költő, mítoszt gyártó volt, aki – először szavaiban, majd tetteiben – tudatára ébredt, hogy Írország csak véráldozat által érheti el a nemzeti létét. Ez a két ember, a költő és a munkás-harcos a modern ír nemzet atyjai, és az ő nacionalizmusuk az én fehér nacionalizmusom kezdete.

Azóta mások léptek be az én Panteonomba, de Connolly és Pearse továbbra is sajátos helyet foglal el benne. Az ügy, amiért ők harcoltak – a Szent Írország Anya ügye, és az én édesanyámé, akinek szülőföldjét mindig az én születésem szellemi sötétségben élő helye elé helyeztem –, számomra mindenek között a legszentebb ügy marad. Hogyan is lehetne másként? Ők életüket a legalapvetőbb dolgokért: a családért, szabadságért, örökségért, rendeltetésért, kötelességért, bátorságért áldozták.

De a legbátrabb fiainak ez az Írországa – fájdalom leírnom – újból fenyegetve van: egy még nagyobb fenyegetéssel, amely azt ígéri, hogy megsemmisíti nemcsak a nagyobb civilizációs örökséget, amelynek ő maga is része, hanem azokat a népeket és nemzeteket is, amelyek a legközelebbi vérrokonai. Ebben a tágabb értelemben csakis azt érezhetem, hogy a családomat újra támadják, de most nem Anglia, hanem a globális Moloch fajkeverő, lélekgyilkoló erői, amelyek újra akarják rendezni a világot a legzüllöttebb kritériumnak, a zsidók szentírásának: a pénznek megfelelően.

1945 óta a felforgatás nemzetközi erői – amelyeket az amerikai impérium vezetett, és háttérerőként keleten a szovjet kommunizmus támogatott – az egész világpolitikát a hidegháborús blokkok politikai-gazdasági rivalizálására akarták korlátozni. Az ezt követő ideológiai polarizáció nemcsak népeket egyesítő szövetségkötésekkel járt együtt, hanem a hagyományos tekintélyek eltávolításával, a véren és történelmen alapuló kötelékek szétválásával és a genetikai érdekektől való megfosztással is együtt járt. Így a két vérszegény politikai-gazdasági blokkhoz való hűség megkövetelte a nemzeti intézmények és a nemzeti érzés eltávolítását (és végső soron elnyomását). Ahogy az amerikai zsidó háborús bűnös, Wesley Clark tábornok megállapítja: „A modern Európában nincs hely az etnikailag tiszta államok számára."

Amint várható volt, az elnemzetietlenítés legmesszebbre Németországban ment, ahol egy teljes nép – amelynek bátorsága és teljesítménye nemzeti cselekvéstervének érvényesítésében példa nélküli a történelemben – lett megjelölve Káin jelével. A nép öngyilkosságát előidéző kozmopolita szellem, amely hatalmába kerítette a fehér szülőföld maradékát, nemcsak egyszerű ideológiai vagy politikai formában, de szabad piacokkal és transznacionális szervezetekkel, elektronikus médiával és kifinomult technikai feltételekkel támogatva bitorolja a nemzetállam szuvenenitását és rontja meg történelmi kultúráját. A SZU összeomlásával ezek a tendenciák még rosszabbakká váltak, mivel az ENSZ, a NAFTA, a NATO, a Világbank, az IMF, a Nemzetközi Törvényszék, az NGO és más globalista szervezetek csorbítják a nemzet hagyományos joghatóságának utolsó nyomait.

Mivel a köztünk élők arra vannak kényszerítve, hogy alávessék magukat Washington fehérellenes uralmának, a kozmopolitizmus, univerzalizmus, ökonomizmus, gyökérnélküliség és az egalitárius homogenizáció elvei (amelyek mind a fehér élet burkolt gyűlöletén alapulnak) a világunk totalitárius újjászervezését diktálják. Mert csupán minden lesüllyesztésével, Európa történelmi népeinek gyökerestől való kitépésével, Európa kultúrájának standardizálásával és az intézményei feletti uralommal lehetnek a fehér emberek megfelelő módon „csordába tereltek, kifosztottak, megkopasztottak és lemészároltak" a rendszer pénzvágyának érdekében. Ennek a felforgatásnak végső szakasza rejtetten már elkezdődött, miközben fajunk és kultúránk hordozói megpróbálják túlélni a demográfikus cunamiját a Harmadik Világ milliónyi bevándorlóinak, akik arra valók, hogy biztosítsák a kulimunkát, a megkülönböztetés nélküli materializmust, és a gondolatszegény nézeteket, amelyektől Amerika zsidó oligarchiája függ. Történelmileg a fehér nacionalizmus abból nőtt ki, amit Yockey a XIX. század kisállami nacionalizmusának nevezett. Ez a nacionalizmus maga is következménye volt a korábbi, helyhez kötöttebb hűbéri kapcsolatoknak, amikor a rokonok és a törzs tagjai Cork és Connacht embereivé nőttek, majd a modern korszakban írekké (hasonló módon a bretonok és gascognei-ek, az elzásziak és burgundiaiak, akik korábbi népalakzatokból jöttek létre, franciákká váltak; és így lettek a svábokból, a Rajna-vidékiekből és a poroszokból németek).

Mindazonáltal e korábbi kötődésekben gyökerező hűség és lelkiállapotok nem befolyásolják már az államot, amely elhatárolta magát a nemzeti ragaszkodás minden megmozdulásától, és különösen az emberektől, akik valamikor a testét és lelkét alkották.

Egy globalizált világban, ahol a tőke, az áruk és a színes emberek állandóan áramolnak országunkba és azon keresztül, és ahol a politikai rendszer egyre kevésbé autonóm és egyre kevésbé nemzeti, „nekünk, íreknek" újra át kell gondolnunk a nacionalitás fogalmát, mivel ahhoz, hogy megvédjük szülőföldünket az új bevándorlóktól, ki kell ma egyezni a németekkel, latin népekkel, sőt (esetleg külön) az angolokkal, és így létrehozni egy védőbástyát a minket fenyegető nem-fehér erők ellen.

Ezért, feltéve, hogy a nemzetállam helyét egy vérszegény gazdasági irányultságú rendszer foglalja el, amely az oligarchák transznacionális terveinek teljesítésére irányul, és a fehér faj alkotta nemzet jelenleg veszélyeztetve van, a globalizációs folyamatot nemzeti küzdelemnek kell követnie, és annak megfelelő magatartást kell tanúsítania.

A legszélesebb körű tervezet szerint ez azt jelenti, hogy a nacionalistáknak meg kell védeniük nemcsak a közvetlen családjukat, hanem a nagy családjukat is, Éva hét lányának egyik szülöttét: a cromagnonaiak leszármazottait és az árjákat, akik a kezdeti Eurázsia nyugati részét, a Földközi-tenger északi partját, Kelet-Európát és transz-szibériai régiókat népesítették be. Ha nem így tesznek, ha hagyják, hogy a szűkebb nemzeti érdekek, amelyek lefoglalták őket a múltban, elfordítsák őket a zsidó-oligarchikus hatalmak által mozgatott bio-civilizációs bekerítő hadmozdulatoktól, ha nem alakítana ki szilárd, áthatolhatatlan frontot a behatolók és hazai ügynökeik ellen, nem lesz jövőjük, akár írek, akár fehér emberek.

Kathleen Houlihan, Marianne, John Bull és Szent Vlagyimir továbbra is megtarthatják sajátos jelentőségüket számunkra, de a mi politikai hűségünk már nem vonatkozhat csupán ezekre az emberekre vagy a hozzánk legközelebbi nemzetre – a mi hűségünk oroszlánrésze ettől kezdve szükségképpen az északi fajra irányul, amely a mi nagyanyánk, és amely olyan módon csoportosít, hogy egyesít minket a szellemiségünk és egyedülálló genetikai örökségünk ellenségei ellen. Természetesen, a faji nacionalizmusnak ez a fajtája ütközik a korábbi nacionalizmus tehetetlenségével, és magával hozza egy új öntudat és identitás kialakulását. Mindazonáltal egy fehér nacionalista identitás és öntudat már burkoltan bennünk foglaltatik. Valójában a hagyományos kötődés, amely a családtól, a közösségtől, a vidéktől és nemzettől származik, ez támasztja alá a mi szélesebb körű kötődésünket a fehér fajhoz.

Egy olyan korban ugyanis, amikor a nemzeti határok megszűntek, és az állam már nem szolgálja a nemzetet, az írek, franciák, amerikaiak, és minden európai eredetű nép jelszava csak ez lehet: A MI FAJUNK, A MI NEMZETÜNK. A helyi jellegű identitások és közösségek, amelyek a történelmi nemzet hátterének nagyobb részét alkották, semmiképpen sincsenek tagadva vagy lefokozva ezzel, mivel azok a meta-nemzet nagyobb részét is alkotják. Lehet, hogy a fehér nacionalisták különböznek ősapáiktól a feladataik arányában, területében és természetében, amelyeket ők tűznek ki a maguk számára, de ők is a népük túléléséért és újjászületéséért harcolnak. Ebben az elemi értelemben az a küzdelem, amelyet a minket fenyegető népirtó erők ellen folytatnak, egyszerűen kiterjesztése őseik küzdelmének, noha a jelenlegi nemzetközi fejleményektől kényszerítve magasabb szinten.

Végülis, mi a „nemzet"? Szerintem Walker Connor definíciója a legjobb: **„A legnagyobb csoport, amelyet a közös eredet mítosza jellemez." Ez a definíció egy genetikailag sajátos leszármazási vonalat és egy „rendeltetési közösséget" tartalmaz burkoltan. Ez lényegileg faji definíció. Ez a definíció kitágítva és a globális korszakra alkalmazva nem kevésbé alkalmazható a faj fehér nacionalista fogalmára is.** (Aligha tűnik véletlennek, hogy a 'faj' szó egykor a 'nemzet' szinonimája volt.)

A történelmi nacionalizmus a maga népi-történelmi megnyilatkozásában a világot különböző jellegű és rendeltetésű nemzetekre osztotta; a nemzethez való hűséget elsődlegessé tette, és támogatta a nemzet önmegvalósítását és autonómiáját. A fehér nacionalisták a világot hasonló módon látják, amennyiben azt különböző, egymással versengő fajokra felosztva szemlélik, a fehér faj iránti hűséget a legfontosabbnak tartják, és törekednek hangsúlyozni a fehér faj világméretű szabadságát, egységét és identitását (amely – egyebek között – magában foglalja a más fajoktól és kultúráktól való elválasztást). A fehér nacionalisták faj-népe az olyan emberi faj, amelynek genetikai kapcsolatban lévő népe elsőként foglalta el az eurázsiai földrész északi és nyugati szélét, amelynek gyökér-nyelvei a latin és a görög voltak, és még korábban a proto-indo-európai, és amelynek kulturális küldetése a régi görögöktől és Rómától származik, és amelyből a kelta, germán, szláv és más európai népek a kultúrájához hozzájárultak.

A történelmi és fehér nacionalistáknak közös a sorsuk. A nacionalizmus korábbi formái költők és ábrándozók kis csoportjaitól erednek, akinek a természete lehetővé tette, hogy a közönséges napi gondok sokaságán túl meglássák népük rendeltetésének kollektív követelményeit. Ritkán volt kezdetben másban részük, mint megvetésben, és nevetség tárgyai voltak. De az ő álmaik és költeményeik az alapvető dolgokról szóltak. Bizonyos időkben, különösen válságos időkben, amikor az állam és a társadalom elidegenedtek, és lehetővé vált megpillantani bizonyos, általában rejtett realitásokat, mások is sereglettek soraikba. A faji nacionalistákat, akik a maguk 30 000 éves faji örökségét védelmezik, szintén megvetik és kinevetik. A felforgatás jelenlegi rendszerének összes jelentős erői ténylegesen készek szükség esetén csatasorba állni ellenük. Noha a szembenálló táborok számbeli különbözősége véres küzdelmet sejtet, nem cáfolja meg a nacionalista ügy igazságosságát és kiküszöbölhetetlenségét. Ez volt az útja a történelmi nacionalizmusnak is.

Amikor Pearse és Connolly 1916 Húsvéthétfőjén elfoglalták a Főpostát, senki sem gondolta, hogy ezeknek az álmodozóknak, akiket néhány száz, később néhány fegyveres ember támogatott, esélyük van arra, hogy legyőzzék a Brit Birodalmat. De tévedtek. A birodalom, amely vérszegény kozmopolitizmusra támaszkodott, alantas gondolkodású materializmus megszállottja és olyan liberális értékek lekötelezettje volt, amelyek méltatlanná tették egy olyan nemzethez, amely erőszakosan lett tudatára ébresztve a maga rendeltetésére.

Lehet, hogy ebben a transznacionális időszakban minden szemben áll a fehér nacionalizmus ügyével, de a történelem, a kultúra és a természet súlya együttesen kedvező a számára. Tehát feltéve, hogy a fehér nacionalizmus a fehér népek alapvető érdekeit védelmezi egy olyan időszakban, amikor a fehérek a megsemmisüléssel néznek szembe; feltéve, hogy a fehér nacionalizmus szembe száll egy olyan rendszerrel, amely a fajkeveredést és a fehér faj végső megsemmisítését szorgalmazza; és feltéve, hogy valójában ez a megsemmisülés egyedüli alternatívája mindezen okok miatt a fehér nacionalista mozgalom – bármennyire is kevesen tartoznak jelenleg a soraiba – valószínűleg, a vezető szerepet fogja játszani azokban a tűzzel-vassal folytatott küzdelmekben, amelyek előttünk állnak.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

VISSZA A RÁCSOK MÖGÉ

A MEGTÖRHETETLEN MORDECHAI VANUNU

„Azt mondtam a Sabaknak, a Moszadnak: ’Nem sikerült megtörnötök engem; nem sikerült nektek megbolondítani engem’.”

Ezt mondta Mordechai Vanunu, az egykori izraeli nukleáris műszaki szakember, amikor 2004. április 21-én kiszabadult az Askelon Sikma börtönéből, ahol 18 évet töltött le.

Ezek a bátorság és a dac szavai voltak egy olyan férfi részéről, aki megtestesítette mindkettőt. Mordechai Vanunu 18 évet töltött börtönben és abból teljes 11 évet magánelzárásban, mert nyilvánosságra hozta a világ számára Izrael még titkos nukleáris kapacitását. Kitárt karral lépett ki a Sikmából, ismételten felvillantva a győzelem – vagy a béke? jelét, és nem volt hajlandó válaszolni az ott várakozó média által héberül hozzá intézett kérdésekre. **„Büszke és boldog vagyok, hogy azt tettem, amit tetem”** – mondta minden szégyenkezés nélkül. És mit tett? Mivel most visszaviszik a rácsok mögé.

Egy izraeli bíróság Vanunut 6 hónapi börtönre ítélte, mert megszegte feltételes szabadon bocsátásának szabályait, amelyek megtiltották, hogy bármilyen kapcsolatot tartson külföldiekkel vagy meglátogassa a West Bankot. Mint minden mást, ezt a kettőt is félelem nélkül követte el.

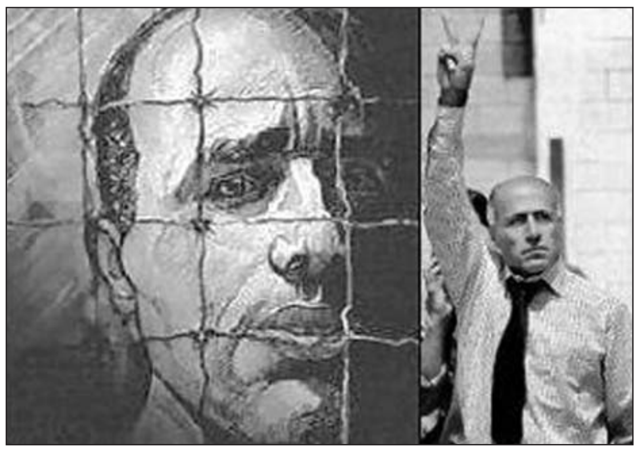
Így kötelességünk, hogy újra elmondjuk ennek a férfinak figyelemre méltó történetét, nehogy elfelejtsük, mit képes megtenni egy lelkiismeretes ember.

Mordechai Vanunu elsőként fedte fel Izrael piszkos kis titkát: azt, hogy atom-nagyhatalom. Műszaki szakemberként dolgozott a Dimona nukleáris gyárban a Negev-sivatagban 1976-tól 1985-ig. Majd 1986-ban a londoni *Sunday Times*-szal folytatott interjúja során közreadott olyan fényképeket, amelyek nemcsak azt bizonyították, hogy Izraelnek megvan a nukleáris fegyverek gyártására való kapacitása, hanem azt is, hogy ténylegesen azok birtokában van.

Közvetlenül ezen interjú október 5-i publikációja előtt az események úgy bontakoztak ki, mintha egyenesen egy Robert Ludlum – detektívregény lapjairól léptek volna elő. Szeptember 30-án Vanunut elcsalta egy női Moszad-ügynök Londonból Rómába, ahol letartóztatták, és Izraelbe szállították. Zárt tárgyalást folytattak ellene árulásért, és gyorsan elítélték 18 évre. Ha az izraeli kormány azt remélte, hogy Vanunu csendesen, megtörten, fokozatosan eltűnik az élők sorából, siralmasan tévedett.

Vanunu látványosan megújította azon követelését Izrael felé, hogy fedje fel nukleáris arzenálját (amely állítólag az egész világon az ötödik legnagyobb) és nyissa meg a Dimona reaktort a nemzetközi ellenőrzés számára. Izrael még mindig az egyetlen ország Közel-Keleten, amely nem írta alá az atomsorompó-egyezményt és ugyancsak nem engedélyezte a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (IAEA) személyzetének bejutását Izraelbe.

A baloldali, jobboldali és centrista izraeli politikusok nyíltan elhalmozták szidalmaikkal szabadulása után Vanunut, akit „árulónak” neveztek. Szabadon bocsátásának feltételei között az is szerepelt, hogy 1 évig nem utazhat külföldre, illetve 1 évig nem kaphat útlevelet, korlátozták mozgását az országon belül, nem beszélhet külföldi állampolgárokkal, és nem beszélhet a Dimonában folytatott egykori munkájáról. Ezeket a megszorításokat elítélte az Amnesty International, amely követelte azok érvénytelenítését, idézve a Polgári és Politikai Jogokkal kapcsolatos Nemzetközi Egyezmény 12. cikkelyét, amely megengedi egy állampolgárnak, hogy szabadon mozoghasson abban az országban, amelynek állampolgára, vagy elhagyhassa azt az országot.

Noha a „lefelé fütyülő” kifejezést gyakran alkalmazták Vanunu jellemzésére, de ez meglehetősen gyenge és lekicsinylő jellemzés. Ő sziréna volt, amely felhívta a világ figyelmét, hogy a nukleáris fegyverek eljutottak Közel-Keletre, és ezzel meghiúsította Izrael nukleáris hivatalos titkolózási politikáját.

A Marokkóban született Vanunu a keresztény hitre tért, mielőtt börtönbe került. Úgy érezte, hogy mind a vallási, mind a politikai felfogása (a palesztin jogok hűséges védelmezője volt) eredményezték azt a bánásmódot, amelyben része volt, amikor bebörtönözték. Ezt ő „kegyetlen, barbár” bánásmódnak jellemezte.

A világ legkönyörtelenebb titkosrendőrsége által eszközölt kihallgatása és bebörtönzése ellenére, amelyben csak bosszúálló bánásmódban és körülményekben lehetett része, Vanunu kitartott, mondván:

„Én a szabadság akarásának szimbóluma vagyok; annak a szimbóluma, hogy ti nem tudjátok megtörni az emberi szellemet.”

Vanunu a Nobel Békedíj várományosa és nem kevésbé korunk igazi hőse.

Rannie Amire
az arab és iszlám világgal kapcsolatos problémák független kommentátora.
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

EURÓPA BETEG

A hagyományos, tradicionális életformák átalakulását, azaz a totális változás korát éljük. A természetes Rend megszűnőben, azaz semmivé lesznek az évezredek óta álló etnikai, illetve kulturális sajátosságok. Ezt a folyamatot nyugodtan nevezhetjük degenerációnak, amelynek számos tünete már a közelmúltban is megmutatkozott, napjainkban még erőteljesebb, a jövőben pedig még hatványozottabban terjed ki, és hálózza be életünket.

Bevándorlás, idegen migráció

Ha nem a hipertoleráns, az objektivitásra még törekedni sem próbáló tömegmédiumokon keresztül szerezzük információinkat, akkor a Napnál is világosabb a jelenlegi helyzet. A tények önmagukért beszélnek. A Szent László Kórház gondozásában megjelent „Red ribbon – Mit üzen 2003-ban, 20 évvel a HIV/AIDS-járvány felbukkanása után?” című kiadványban többek között ez áll: „Az utóbbi években viszonylag gyakori, hogy fiatal nők fertőződnek, akiknek HIV-fertőzött fekete afrikai barátjuk van. Ez utóbbi tény azzal magyarázható, hogy a fekete afrikai fiatalemberek között a HIV-fertőzöttség gyakorisága elérheti a 10-15 százalékot is! (...) Ma Magyarországon a 20 év körüli HIV-fertőzött fiatal lányok száma egyenletesen emelkedik, több mint 90 százalékuk esetében a fertőzést alkalmi, afrikai fekete partnertől kapták.”

Manapság a fajkeverés liberális szószólói azt harsogják tömegmédiumaikon keresztül, miszerint a vérkeveredés hasznos, sőt követendő példaként állítja ifjúságunk elé, mert szerintük a többféle vér többoldalú tehetségnek a kifejlesztője. Azt, hogy micsoda dekadens társadalom ez a mai, a legtökéletesebben bizonyítja az a tény, hogy ezen álláspont nemhogy megcáfolásra nem kerül, de sokan követendőnek, kívánatosnak is tartják megvalósítását.

De gazdasági vonatkozása is van a tömeges bevándorlásnak, mivel az alacsony képzettségű munkaerő beáramlása, negatív hatással lehet az adott ország gazdaságának a termelékenységére. Vannak olyan vélemények, amelyek szerint a növekvő népességfogyást, és az ennek következményeként fellépő nyugdíjrendszer válságát bevándorlással akarják helyre hozni, viszont David Miles szerint, aki a nyugdíjrendszerek egyik legkiválóbb szakértője, ez az ötlet hamvába holt gondolat… Bármilyen furcsa, a bevándorlók pont olyan ütemben öregednek meg, mint bárki más. Nem beszélve arról, hogy az idegen jövevények munkára való hajlandósága, finoman fogalmazva is megkérdőjelezhető. A jelenlegi bevándorlási tendencia demográfiai robbanással, illetve az etnikai feszültségek felszínre törésével fenyeget, mégpedig óvatos becslések szerint ez akár 2020 környékén már meg is történhet. Ennek előjeleit már láttuk tavaly ősszel Franciaországban.

A fogyasztói társadalom

Tudjuk, hogy kik azok, akik haszonélvezői ennek az ún. „egyvilág” ideológiának. A liberalizmus, amely mindent meghatároz napjainkban, az emberben csak fogyasztót lát. Fogyasztót, amely embertípus többé már nem hű népéhez, fajtájához, hazájához. Az erkölcsi, szellemi, és anyagi értékek felcserélődtek. Mindent a materialista anyagelvűség hat át. A fehér európai népekből kiveszett a közösségi szellem. Kinek az érdekében áll mindez, és kik alakítják így a világot? A válasz egyszerű: ők azok a kiválasztottak, akik a világ vezetésére teremtettnek érzik magukat. Ők azok, akik tagadnak minden ősi értéket, és a nemzetet egyfajta bilincsnek nevezik, amelyet le kell verni. Ők azok, akik rászabadították az emberiségre a bolsevizmus embertelen valóságát. Szintén ők azok, akik a gyűlölet ellen papolnak, azonban ők mindenkit gyűlölnek, akik nem olyanok, mint ők. Ők tehát tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy a tudat irányítani képes az anyagot. Azt is tudják, hogy hogyan lehet elérni, hogy ne a mi tudatunk, hanem az ő akaratuk irányítsa a mi életünket. És amíg mi ezt nem ismerjük fel, és nem látjuk be, hogy életünk sokkal kedvesebb az általuk kínált műéletnél, addig tovább romlik a helyzet. Pedig ha Európa megtagadja múltját, halálos végrendeletét írja alá. Hiszen egyetlen fa sem tud gyökerei nélkül élni.

A hanyatló Róma párhuzama

Az egykori római civilizáció hanyatlása, és a jelenlegi európai civilizáció hanyatlása között, hasonlóságok fedezhetők fel. Róma a következő utat járja be:

– Hagyománytisztelet, illetve a felfelé irányultság.

– Terjeszkedések, hódítások, ezeket a felfelé irányultság tette lehetővé. De a hanyatlás halvány jelei már megmutatkoztak.

– Akkoriban, amit világnak neveztek, az Róma birtokában volt. Viszont megszűnt a felfelé irányultság, a tradíció. Kezdenek elterjedni az abberációk, és egyre jobban burjánzik a degeneráció (mint most Európa-szerte).

A fent felvázolt folyamat nagy tanulságokat hordoz magában. A legvégső szakasz tanulmányozása nagyon érdekes, hiszen jelenleg itt tartunk. A torz jelenségek egyre nagyobb teret nyernek. A normális, azaz az egészséges lép elő szélsőségesnek, és üldözendővé válik. A világ és Európa teljesen kifordul magából. Az alacsonyrendű ösztönök uralma, a tivornyák, a drogozás, bestiális szexualitás, a perverziók szükségszerűen jelennek meg, az anyagi értelemben a csúcson levő Európában. Minden, ami anyagi, növekszik és erősödik, ezzel szemben minden, ami szellemi, spirituális, hanyatlik. Különösen elborzasztó az a tény, hogy minden úgymond állami támogatással történik, tehát a felső vezetés terveli ki, és hajtja végre ezeket a folyamatokat. Most már csak egy kérdés maradt. Vajon megfordítható-e ez a folyamat? Nos, természetesen erre a kérdésre teljes bizonyossággal nem áll módomban felelni. Viszont a történelem folyása nem lineáris, azaz nem törvényszerű a bukás. A XXI. században a teljes pusztulás, vagy a visszatérés fog következni. Ahhoz, hogy valós eséllyel vehessük fel a harcot, az Európát pusztító erőkkel szemben, még nagyon sok munka vár ránk, de lebegjen szemünk előtt, és adjon erőt őseink példája.

Lantos János
kitartas.hu

CIVILEK A HAZA VÉDELMÉBEN

2007. 07. 06-08-án zászlót bontott a Nemzeti Gárda

Megelégelve a rendőrség fokozatos erkölcsi és anyagi lezüllését, valamint a honvédség operetthadsereggé zsugorítását fővárosi civilek egy csoportja úgy döntött, hogy saját kezébe veszi a nemzet védelmének megszervezését. Alig három hónap alatt a Nemzeti Gárda ügyének a szervezők megnyertek több ismert hazai közéleti személyt, felállították a szervezet országos központját, és csaknem ezer civil támogatóra találtak, akik már most aktívan részt vesznek a Nemzeti Gárda működtetésében. Ez azonban csak a kezdet.

Csaknem három hónappal ezelőtt négy fővárosi, a nemzetért és annak biztonságáért aggódó férfi leült egy fővárosi kávézóban, és elmerengett azon, hogy mit tehet az ország sorsának jobbra fordulásáért.

A beszélgetés alapját az adta, hogy ismerve a honvédség és a rendőrség katasztrofális állapotát, véleményük szerint óriási az igény egy nemzeti és civil alapon szerveződő, különböző rend- és honvédelmi feladatokat ellátó társadalmi szervezetre. Az elmélkedést végül tett követte, s nemzetközi példák nyomán elhatározták, hogy megalakítják a civil alapon szerveződő Nemzeti Gárdát.

Az idei március 15-i rendezvény után Vona Gábor, a Jobbik elnöke kijelentette, szükség lenne egy rend- és honvédelmi feladatokat ellátó szervezetre.

„Az ötletet hallva elindult a vezérhangya a fejemben, és ezt követően baráti körben elkezdtük a Nemzeti Gárda szervezését. Sokáig csak kizárólag ismerősi körben építgettük a szervezetet, de úgy döntöttünk, most kilépünk a nagy nyilvánosság elé. Hivatalosan megalakultunk, a papírok a bíróságon vannak, várjuk a hivatalos bejegyzést” – fogalmazott Poszpischek Tamás, a Nemzeti Gárda elnöke.

A fiatalember úgy látja, az elmúlt években a rendőrség és a honvédség teljesen leépült. Mint elmondta, mára ott tartunk, hogy felmerült, egy biztonsági cég védje a rendőrség bizonyos épületeit. *„Az elképzelés a közröhej és a világbotrány határán ingadozik”* fakadt ki. A Nemzeti Gárda elnöke szerint azonban a honvédség sincs lényegesen jobb állapotban.

„A sereg állományát a közelmúltban 5000 fővel csökkentették, így annak létszáma nem éri el a 25 ezer főt, pedig ebben már az összes honvédségnél szolgáló és dolgozó ember benne van. Jó, ha az állomány fele, 10-12 ezer katona, hadra fogható, viszont közülük sokan külföldön teljesítenek szolgálatot.”

„Ott tartunk, mint 1848. március 15-én, hogy követelnünk kell: a magyar katonákat hozzák vissza! Honvédségünk nem több, mint operetthadsereg” – jegyezte meg Poszpischek Tamás, aki úgy véli, a kormány *„a külföldi példákhoz hasonlóan”* – szervezhetett volna a maga erejéből Nemzeti Gárdát, de nem tette, ezért úgy döntöttek, hogy maguk végzik el a feladatot.

„Megszervezzük mi, civilek a nemzet védelmét, és a jogi lehetőségeket maximálisan kihasználva, a megfelelő képzéseket igénybe véve ezt a szervezetet képessé tesszük arra, hogy ha szükséges, akkor a kellő rend- és honvédelmi feladatokat ellássa. A Nemzeti Gárda a jövőben számos területen működhetne hatékonyan.”

„Életre hívtunk katasztrófavédelmi, kutyás katasztrófavédelmi, lovas, lovas íjász, motoros valamint gyalogos szekciót, és úgy tűnik, a régi flotillások utódai is csatlakoznak majd hozzánk.”

„Ezeknek a szekcióknak a működtetéséhez azonban rengeteg pénz kell, célunk nem is lehet más, mint a saját lábon állás. Ez annál is inkább fontos, mert párt semlegesen, kizárólag a haza érdekei mellé kívánunk állni, a politikai mocsarat igyekszünk kikerülni” – szögezte le Poszpischek Tamás.

A Nemzeti Gárda elnöke kifejtette, a szervezet pénzügye három pilléren nyugodhat. Egyrészt különböző biztonsági és őrző-védő munkákat vállalnának, másrészt a hozzájuk csatlakozott magyar tudósok találmányainak jogdíjaira is támaszkodni szeretnének.

Nem hagyják figyelmen kívül azonban a szponzorációs pénzeket és a támogatók adományait sem, mint a szervezet elnöke elmondta, már többen érdeklődtek az után, hogy miként fizethetnek kisebb-nagyobb összegeket a Nemzeti Gárda számlájára.

A tervek szerint a szervezet egyelőre megyénként működne, igyekeznek a Kárpát-medence teljes területét lefedni.

„Van már csoportunk Kárpátalján, Veszprémben, Szegeden, Vácott, Gyulán és Békéscsabán, de Miskolcon és Mosonmagyaróváron is elkezdődött az építkezés. Erdélyben is több kapcsolatunk van” – mutatott rá Poszpischek Tamás, aki hozzáfűzte, a belső kör már most több száz főből áll, s összesen mintegy ezer ember kapcsolódik ilyen-olyan módon a Nemzeti Gárdához.

Emellett több szervezettel, így a Goj Motorosok Egyesületével, a Lelkiismeret 88 mozgalommal, a Jobbik és Papp Lajos szívsebész hasonló csoportjával is együttműködnek.

Erkölcsi támogatóink között köszönthetjük többek között: *Für Lajos* volt honvédelmi minisztert, *Bethlen Farkast*, aki a történelmi Bethlen család leszármazottja, Verőce polgármestere, *Franka Tibort,* Kerepes polgármesterét, *Lovag Rajkai Zsolt*ot volt kisgazda államtitkárt, katasztrófavédelmi szakértőt, *Wittner Máriát*, országgyűlési képviselőt, *Patrubány Miklóst*, a Magyarok Világszövetségének (MVSZ) elnökét.

Döntöttek arról is, hogy az *MVSZ* mindenkori elnöke a Nemzeti Gárda tiszteletbeli elnöke lesz. A szervezet, bár nagyon fiatal, de már elkezdte azokon a területeken a működését, amiért létrejött!

Így pl. már a Nemzeti Gárda *védi Franka Tibort.* Ismert tény, hogy Kerepes polgármesterét életveszélyesen megfenyegették. A szervezet látta el a gyáli *Csaba királyfi fesztivál* védelmét is, ahol a szervezet hivatalosan bemutatkozott. A fesztivál szervezői júl. 6. és 8. között Gyálra, a Galopp majorba várták az érdeklődőket. Több mint egy tucat együttes – többek között a *Beatrice* és a *P. Mobil* – lépett fel a rendezvényen, emellett pedig változatos hagyományőrző programokkal kedveskedtek a fesztivál vendégeinek.

A Nemzeti Gárda elérhetősége az Interneten:
www.nemzetigarda.com
E-mail: *nemzetigarda@freemail.hu*

Borsodi Attila

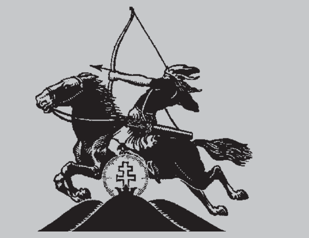
F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

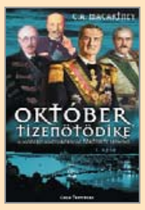
Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Főszerkesztő: DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft, Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00, Hungária Szabadságharcos Mozgalom P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

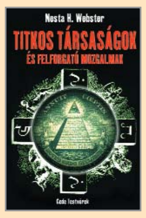
Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

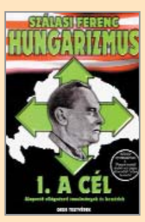
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hoszszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

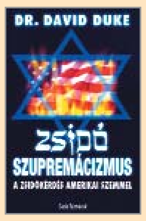
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

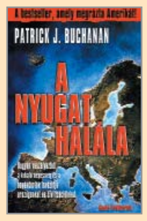
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszatartó erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

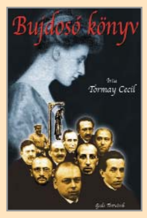
1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

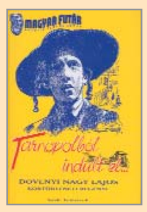
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

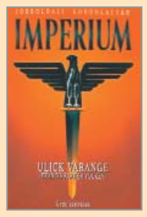
A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

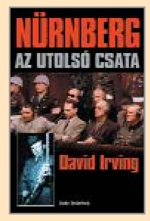
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA

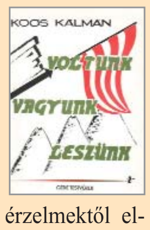
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált. 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagosságra törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHÓDÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után vehetі kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág.
Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

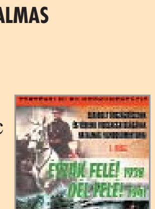
Ksz. 44. ANONYMUS
A TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más diktatúrában törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, tucatnyi bizonyítéka pedig minden vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 650 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

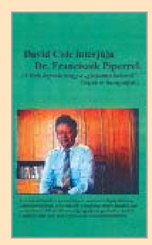
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

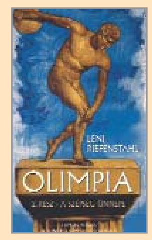
NAPFÉNYRE KERÜLT AZ IGAZSÁG!!!
LELEPLEZTÉK AZ AUSCHWITZI CSALÁST!!!
Ksz. 1.
DAVID COLE INTERJÚJA FRANCISZEK PIPERREL
AUSCHWITZ SOKKOLÓ TANÚSÁGA!
ÁMÍTÁS ÉS VALÓSÁG!
MINDEN IDŐK LEGMEGDÖBBENTŐBB DOKUMENTUMFILMJE

Lásd, halljad és győződj meg magad! Milyen történelmi tények alapján tagadják a világ legképzettebb zsidó és nem zsidó történészei az auschwitzi gyilkos gázkamrák létét. Igen, ez az a dokumentumfilm, amit feljelenteni többször is lehet, de megcáfolni egyszer sem!
VHS. Színes. 60 perc. Ár: 2350 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZE A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.